

Giới thiệu Ngõ Là Đơn Phương

Có lẽ trong tác phẩm Ngõ Là Đơn Phương - một tựa truyện teen mới của tác giả Hiền, tôi là người may mắn trên thế gian này, được đáp trả tình đơn phương, thứ mà bao nhiêu cô gái mong muốn.

Cậu ấy á ? lạnh lùng kinh khủng, bao nhiêu lá thư tỏ tình, bao nhiêu lời khen ngợi cậu ấy chỉ ừ hừm cho qua một cách thờ ơ, chẳng đoái hoài đến. Cậu ấy lạnh như băng vậy thì tôi nào có cơ hội, nhưng điều đó làm tôi rất vui, vì cậu chưa có người yêu. Tôi vẫn có thể ngắm cậu, thầm yêu cậu. Mọi bạn tiếp tục theo dõi truyện online này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ngõ Là Đơn Phương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Mở Đầu Về Crush

Hey, các bạn có biết tôi crush ai không ? chắc chắn là không rồi, vì tôi đã nói ra đâu .v. Hả các bạn sẽ nghĩ rằng, tôi crush cậu ấy vì cậu ấy đẹp trai, học giỏi, con nhà giàu ...v...v. Tôi không phủ nhận những mặt tốt của cậu ấy, nhưng đơn giản tôi mến cậu vì tôi thích cậu, vậy thôi.

Tôi có rất nhiều, rất nhiều sở thích nhưng thứ mà tôi hay dùng nhất đó là ... ngắm cậu ấy, nghe khờ khạo quá nhỉ ? tôi chưa bao giờ giảm tưởng tượng, cậu ấy sẽ quay đầu lại nhìn tôi và nở nụ cười triu mến, nhưng cái sự thật đau lòng nhất là tôi chuyên ra nghĩ rằng, một lần nào đó, cậu quay xuống, bắt gặp ánh mắt của tôi đang nhìn cậu, cậu sẽ ghét tôi mất ... tôi không dám nghĩ nữa.

Cậu ấy á ? lạnh lùng kinh khủng, bao nhiêu lá thư tỏ tình, bao nhiêu lời khen ngợi cậu ấy chỉ ừ hừm cho qua một cách thờ ơ, chẳng đoái hoài đến. Cậu ấy lạnh như băng vậy thì tôi nào có cơ hội, nhưng điều đó làm tôi rất vui, vì cậu chưa có người yêu. Tôi vẫn có thể ngắm cậu, thích thầm cậu.

Cậu ấy học giỏi kinh khủng khiếp, là học trò cưng của các thầy cô giáo, luôn phát biểu, sôi nổi về bài vở. Khác hẳn tôi, ngoài môn tiếng anh ra thì mấy môn kia tôi chẳng khá chút nào, đây, tôi thua cậu một điểm.

Nếu nói rằng ai đẹp trai nhất, thì tôi sẽ trả lời ngay lập tức, đó là cậu. Trong lớp cũng có nhiều người nam thanh, nữ tú, nhưng tôi lại thấy cậu luôn là người sáng nhất, là người có vẻ đẹp quyến rũ nhất.

Nếu nói về giản dị, thì không phải mình tôi mà cả trường sẽ nói cậu giản dị nhất. Nhà cậu giàu lắm, nhưng cậu không ăn chơi lêu lổng tí nào, ngay cả quần áo, cậu cũng mặc những bộ quần áo bình thường, hôm thì mặc áo trắng, hôm thì đơn giản chỉ mặc quần áo đen, trắng. Nhưng đối với tôi, dù cậu ấy ăn mặc như thế nào, cậu cũng là soái ca trong lòng tôi.

Tôi để ý cậu rất lâu, cậu rất trầm mặc, ngay cả những hoạt động múa hát của trường, cậu chỉ im lặng đọc sách, điều đó làm tôi cảm thấy vui lắm, tôi chỉ muốn cậu như vậy. Vì sao ư ? vì nếu cậu quá nổi bật, các hotgirl của các lớp khác sẽ để ý đến cậu nhiều hơn...

Cậu cao lắm, là người có chiều cao lí tưởng nhất lớp tôi, dáng vóc cậu vừa vặn, cao đến 1m84, cao thật. Chả bù cho tôi, tôi chỉ có ba mét bẻ tôi. Bạn bè đều bảo tôi như vậy rất đáng yêu, nhưng tôi lại cảm thấy thật thất vọng về chiều cao khiêm tốn của mình.

Cậu ít nói, ít cười lắm. Ngay cả đến cậu bạn thân của cậu, bạn cậu hỏi gì cậu trả lời cái đó, chưa bao giờ quá một câu, tôi học chung với cậu từ năm lớp 7 đến bây giờ, cũng 5 năm rồi mà chưa bao giờ thấy cậu cười. Thật đấy, nhiều khi, tôi còn chửi thầm: Má cha thằng crush chó kia, mày cười cho tao xem nào, sao mày hờ một cái răng cũng đeo có là thế nào ? tồ không ngăn ngại nghĩ về crush của mình là chó. Nhưng thế cũng tốt, cậu ấy mà cười thì sẽ làm cho các bạn nữ sịt máu mũi mất. Tôi ước, nụ cười đầu tiên trên miệng cậu ấy sẽ dành cho tôi, chỉ mình tôi thôi.

Cậu chơi bóng rổ giỏi lắm, lúc đầu, tôi ghét bóng rổ kinh khủng vì nó sẽ si nhục chiều cao của tôi. Nhưng từ khi bắt gặp cậu chơi bóng rổ, tôi đã bị hút hồn vì vẻ đẹp đó, những đường bóng điêu luyện, những giọt mồ hôi lấp lánh trên khuôn mặt của cậu ấy tạo nên một người con trai thật hoàn hảo. Từ đó, tôi không còn ghét bóng rổ nữa.

Tôi nhớ có một lần cậu nhìn tôi, chỉ lướt qua một giây thôi, nhưng cũng làm cho trái tim tôi đập nhanh. Có một lần, cậu quay xuống, hỏi mượn tôi cái tẩy. Tôi đưa ra mấy giấy, nhưng nhanh chóng lấy tẩy đưa cho cậu, chạm lướt qua đôi bàn tay cậu, tôi vội giút tay lại, mặt đỏ phừng phừng. Cậu nhanh chóng quay lên, may quá, cậu ấy mà biết tôi thích cậu thì chắc cậu sẽ ghét tôi mất và tôi nghĩ cậu sẽ không nhìn thấy vẻ mặt đỏ như trái cà chua chín vì được chạm giút tay cậu, dù chỉ là lướt qua.

Tớ thích cậu, Duy Khánh.

Bạn đang đọc truyện *Ngõ Là Đơn Phương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Phụ Đạo ???

Như vậy đây , tôi luôn dõi theo cậu , ừ thì , tôi đơn phương đây , nhưng chỉ cần tôi được ngắm cậu như vậy là đủ rồi. Bạn hỏi tại sao tôi không tỏ tình ư ? người ta nói nếu đã xác định là yêu thì phải dùng cảm và ... dĩ nhiên tôi không phải một trong số đó , tôi sợ , nếu một ngày tôi tỏ tình thất bại , cậu sẽ ghét tôi và khoảng cách của chúng tôi ngày càng xa , với lại một người nghiêm túc như cậu ấy thì rất khó để cậu ấy thích ai và tôi cũng vậy...

Thầy giáo dạy toán bước vào lớp , nhìn mặt thầy vui dễ sợ . Ế chẳng lẽ lớp tôi lại có nhiều điểm cao , kết quả bài kiểm tra của tôi cũng tốt à ??? hehehe vui rồi đây , tôi tưởng bờ , toán là môn học kém nhất của tôi mà...

-Bài kiểm tra của Duy Khánh rất xuất sắc , đạt được con 10 tròn chịa .

-Em cảm ơn thầy -Khánh nhận lấy bài , mặt vẫn lạnh tanh .

Đây , tôi đã nói mà , người thương của tôi giỏi chưa kia , điểm cao thế kia kia , đúng là lớp trưởng mà

Tôi vui lắm , cậu vẫn giữ được phong thái như xưa...

Tôi vẫn đang nhìn Khánh mà không để ý đến khuôn mặt đen kịt của thầy nhìn tôi ...

-HOÀNG BẢO NHI , EM HỌC HÀNH ĐÃ KHÔNG RA HÒN RỒI CÒN ĐỂ Ý LINH TINH GÌ ĐẤY HẢ ????-thầy đập bàn , quát tôi.

Lập tức , các ánh mắt của lớp đều dồn về phía tôi , ngoại trừ ...Khánh , phù may quá , nếu cậu mà quay lại thì tôi chỉ muốn độn thổ mất thôi.

Tôi đứng dậy , ấp úng :

-Em...em xin lỗi thầy .

-Em đi học kiểu gì vậy , bài kiểm tra của em tròn trĩnh con 1 , tôi chưa từng thấy học sinh nào kém như em cả !!!

Tôi cúi gằm mặt xuống , sắp khóc đến nơi , mặt đỏ phừng phừng , tôi là đứa trái ngược với Khánh , trong khi cậu lấy điểm tôi đa thì tôi được điểm gần như zero. Tôi sợ ... nếu không qua nổi toán thì sẽ không được ... học cùng cậu ...

-Sắp kiểm tra học kì 1 rồi , Duy Khánh , em phụ đạo bạn nhé !

Thầy nói mà tôi thót tim , làm ... làm sao tôi có thể để cậu dạy một đứa dốt nát như tôi được , cậu sẽ khó chịu lắm . Dù tôi có điểm 0 thì tôi cũng không thể để cậu phụ đạo tôi được , không được ...

-Không được đâu , thầy ơi ! -tôi hốt hoảng

-Tại sao ? - thầy Hưng nhìn tôi đầy khó hiểu .

Tôi chưa kịp nghĩ ra lí do thì Khánh đứng lên , cậu nói :

-Em sẽ phụ đạo bạn Bảo Nhi , thưa thầy .

Bạn đang đọc truyện *Ngỡ Là Đơn Phương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Cậu Được Hoa Khôi Tỏ Tình

Cậu ... cậu ... cậu ấy vừa nói cái gì vậy ???? tôi không nghe lắm chứ , cậu ấy bảo sẽ phụ đạo cho tôi đó . Tôi tái xanh cả mặt

.

-Tốt lắm , Duy Khánh , thầy trông chờ về em- thầy nở một nụ cười , Khánh là học sinh giỏi của thầy mà lị .

.

Tốt cho thầy thôi , chứ em sắp chết rồi này - tôi vừa nghĩ vừa nuốt nước mắt .

Duy Khánh không nói gì , cậu cũng không dám chắc là có thể giúp được cô bé tên Nhi này hay không , vì cậu đã phụ đạo ai bao giờ đâu .

Tôi quay sang nhìn cậu , mong cậu sẽ từ chối thầy , đúng lúc ấy , cậu cũng quay đầu lại nhìn tôi , tôi ngượng nên cúi gầm mặt xuống . Trời , lúc nào nhìn cậu mặt tôi cũng đỏ bừng...

Tôi mãi suy nghĩ mà chả biết cậu đã đứng trước bàn tôi từ lúc nào , nếu không có tiếng nói của cậu :

-Hôm nào cậu rảnh ???-vẫn thái độ lạnh lùng ấy .

Biết sao đây , nếu từ chối thì tôi sẽ trái ý thầy , còn nếu đồng ý , cậu sẽ gặp thêm nhiều phiền phức là tôi

Mãi suy nghĩ lâu quá , mà tôi vẫn chưa trả lời Khánh , cậu có vẻ bực bội :

-Cậu không có buổi nào rảnh à ?

-Ồ... ờ-"hôm nào tôi cũng rảnh ấy chứ"-chiều thứ 5.

(Dấu" biểu thị ý nghĩ của nhân vật)

-Hôm đây tôi cũng không có lịch học thêm , cũng được -Khánh gật đầu .

Tôi vừa gặm ổ bánh mì lúc đi học về , bực cái ông thầy đầy đầu chịu được , Duy Khánh mà giúp tôi phụ đạo chắc là cậu ấy bực bội lắm , sức học của tôi , tôi biết , học 10 thầy cô gia sư giỏi , họ cũng bó tay , có phải tại tôi lười học đâu , tại khi sinh ra IQ của tôi thấp quá nên mới khổ ấy chứ ... hazzz

-Cậu có thể nhận hộp quà này của mình được không ???

Tôi đi qua hàng ghế đá , chắc chắn , cô bé này là hot girl khối 11 bọn tôi đây , xinh xắn , dễ thương , đáng yêu.bla...bla , nghe mấy thằng con trai lớp tôi kể thế , mà lần này tôi mới nghe tiếng nói của nhỏ , ờm , thì cũng xinh đấy , nhưng cái giọng ngọt quá , thảo nào thằng con trai nào cũng mê như điều đó , chỉ con trai thôi , chứ con gái , bao gồm cả tôi , cũng chả ưa nhỏ ,mới tiếp xúc một lần mà cũng thấy giả nai kinh người . Mà nhỏ đang tỏ tình ai đấy nhỉ ??? chắc cũng hot boy cũng chả chơi ... tôi nghĩ thế .

Nếu như bình thường , tôi sẽ bỏ đi với màn tỏ tình sến súa của hot girl này , vì nghĩ , chắc ai cũng đồng ý thôi , nhỏ xinh thế cơ mà .

Nhưng..... tôi phải khựng lại khi thấy giảng người quen thuộc

.....là cậu

Cậu đang được tỏ tình bởi hot girl khối 11

Liệu Khánh có đồng ý ??? , xem chương sau nhé ♥

Cmt nào ♥^3^

Bạn đang đọc truyện *Ngỡ Là Đơn Phương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Nụ Hôn Ở Má

Tìm tôi đập bình bịch , bình bịch , chắc Khánh sẽ đồng ý thôi , hoa khôi khối đấy haizzz chẳng hiểu sao đến giờ phút này , tôi còn mơ mộng hão huyền

rằng cậu ấy sẽ từ chối nữa thật đúng là tương bở mà

.

Cậu ngẩng mặt lên nhìn , rồi lại cụp mắt xuống , nhìn vào cuốn sách trên tay , Khánh trả lời êm du :

-Xin lỗi _cậu nói cụt ngủn .

.

Cậu ấy nói gì ??? gì cơ ??? xin lỗi đấy , xin lỗi đấy , có nghĩa là cậu không chấp nhận lời tỏ tình , oh year , không ngờ trí tưởng tượng của tôi lại đúng trong một số tình huống , hehehe .

.

Hồng sững sờ , mắt mở to hết cỡ , lắp bắp :

-Cậu ... cậu vừa nói gì cơ ???

Khánh khó chịu , cậu không thích lằng nhằng tí nào , đã trả lời một lần rồi còn bắt nói lần thứ hai , hừ , gấp cuốn sách lại , ngẩng mặt lên , nhìn thẳng vào mắt Hồng , nói chắc nịch :

-Tôi bảo là : tôi xin lỗi , tôi không thích cậu .

Hồng sững sờ , chưa bao giờ cô lại phải ném mùi bị từ chối thế này , mang danh là hoa khôi của khối 11 mà bị một đứa từ chối , thật chẳng biết dấu mặt vào đâu , vào người khác , họ đã nhảy cẫng lên vì vui sướng rồi ấy chứ , hừ , Khánh à , cậu đừng kiêu căng như thế !!!

-Tại sao cậu không thích tớ _ Hồng vẫn lải nhải .

Lần này Khánh bực bội thực sự rồi , chưa có ai lại hỏi nhiều như cô ta , ngay cả mấy thằng bạn thân của cậu cũng chẳng nói quá một câu ... chắc phải nói cho rõ ràng rồi :

-Tôi không thích cậu , thế thôi .

-Nếu nói là tài năng thì tôi có , xinh đẹp cũng phải vào top trường chứ có phải không đâu ??? tại sao cậu không có chút tình cảm với tôi được chứ ???

.

Tôi nghiêng răng ken két , bực mình thật , đã không nhận lời tỏ tình thì biến mẹ đi , lại còn bám đuôi như thế kia , mà Khánh là người ít nói , haizzz chẳng biết làm gì để giúp cậu ấy đây A hay là

.

Khánh khó chịu nhìn Hồng , đang định nói gì đó thì

-Ôi , Khánh ơi , cậu đợi tớ à ??? sao không về trước _tôi từ xa chạy đến cầm cánh tay Khánh lắc lắc .

-Cô ... cô ta là ai ???_Hồng chỉ tay vào mặt tôi .

Cậu ấy cũng bất ngờ không kém đang định í ới gì đó , thế là tôi chen ngang :

-Ồ hay , cậu hay nhì ??? từ đâu chui ra chỉ trò này nọ ??? tôi là "bạn gái" của Khánh ! sao ???

-Tôi không tin , làm sao Khánh có thể yêu một cô bé nắm lùn như cậu ???

Ày , chết rồi , làm sao để chứng minh được giờ , bảo Khánh không được rồi , cậu ấy còn đang tròn mắt ngạc nhiên không nói một câu nào , làm sao đây , tôi còn chưa nghĩ đến nước này ấy chứ , ai ngờ à lại dai như đĩa thế ...

-Thế nào ??? không chứng minh được chứ gì ???_Hồng châm chọc .

-Ai bảo thế ??? nhìn đây này

Đến nước này tôi chẳng biết làm thế nào nữa cơ , đành vậy , Duy Khánh , tớ xin lỗi

Chụt

Tôi thom vào má cậu ấy , Khánh vẫn ngây ngốc nhìn tôi , trời ơi , mặt tôi đỏ bừng cả lên rồi đây này

-Này , Hồng , Duy Khánh không có phản ứng gì có nghĩa là cậu ấy công nhận tôi là bạn gái của cậu ấy , thế nào ??? tin chưa ???_ tôi hỏi .

-Mấy người được lắm _Hồng trả lời , mặt hùng hực rồi bỏ đi .

.

Còn tôi đây này , ai đòi lại cường hôn crush công khai như thế vào giờ , xấu hổ quá

-Cám ơn cậu _Khánh lên tiếng .

-Ồ , không có gì , chỉ là tôi muốn cất cái thứ bám đuôi cậu thôi mà "Bà cũng bám đuôi cậu đây này".

-Ừ

-Ồ.. ờ ...lúc đó tớ tớ không phải muốn thom cậu đâu á . tại tại nhỏ đó ép người quá thôi .

...

-Ừ , tôi biết cậu không cố ý mà ... dù gì thì ... vẫn cảm ơn cậu

-Này , mình về chung đi ...

Ma chơi quỷ khiến thế nào mà tôi lại nói thế , trời ơi , vừa nãy tôi giả làm bạn gái cậu đã gan lắm rồi , bây giờ còn nói thế nữa , trời , chắc tôi chết mất thôi .

Khánh ngạc nhiên nhìn tôi , rồi trả lời đều đều :

-Ừ , cũng được .

Cậu ... cậu ấy đồng ý đấy , vui quá yeah yeah

.

Suốt cả chặng đường về , tôi và cậu chẳng ai nói với ai câu nào , nhưng cậu rất ân cần , chu đáo , cậu nhìn tôi khi tôi bước vào nhà rồi mới về Haizzz , Khánh à , đừng tốt như thế nếu không tôi sẽ tưởng bỏ đấy

Tâm trạng của tôi vui vẻ " vì được thom má crush mà lại " thế nên tôi cứ cười tủm tỉm suốt bữa ăn ba mẹ cũng ái ngại nhìn tôi

.

Đang ngồi học tiếng anh thì máy tôi rung rung , có tin nhắn , tôi mở ra xem :

"Chào , tớ là Duy Khánh đây "

Chẳng hiểu sao , tim tôi cứ đập bình bịch bịch bịch , haizzz chắc tại do chuyện hồi chiều nên cậu và tôi mới trở thành bạn như tôi mới hằng mong ước

"Ừ , mà sao cậu biết số của tớ"

"Tớ xin số của bạn thân cậu"

Tôi giật mình , trời ơi , cậu quan tâm tôi thế vì tôi giúp cậu thôi sao ????

"Ừ"

Tôi chẳng biết nói gì với cậu nữa

"Ngày mai thứ 5 nên phụ đạo nhé"

"Ừ"

"Thôi , tớ còn có việc , chào nhé"

"Ừ, chào cậu"

Tôi thả người xuống giường , hôm nay to vui quá vừa được thom má , vừa được cậu đưa về , vừa được cậu quan tâm ... nhưng chắc chỉ là thay cho lời cảm ơn thôi chắc thế

Trong một căn biệt thự , Khánh mỉm cười hạnh phúc , lâu lắm rồi , cậu mới cảm thấy vui như vậy chắc cậu biết yêu rồi ...

Bạn đang đọc truyện *Ngỡ Là Đơn Phương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Cậu Không Được Chuyển Lớp

Đang ngồi nói chuyện cùng Hà - bạn thân của tôi thì cậu ấy bước vào , Hà huých tay tôi :

-Crush mày kia

Tôi nhìn nhỏ , trả lời :

-Ừ

.

Cậu ấy bước về chỗ ,vẫn cái bản mặt lạnh như tiền ấy , chả thèm nhìn tôi một cái , haizzz , cũng chẳng trách cậu ấy được , chắc từ khi sinh ra cậu ấy đã vậy rồi

.

Thầy giáo bước vào lớp , cả lớp im phăng phắc , cũng đúng thôi , ông thầy vừa khó tính lại nghiêm như vậy mà , cái ông mà bắt Khánh đi phụ đạo tôi đâynói thật là tôi cũng chả muốn chửi ai đâu , tại ông thầy này mà tôi bị mắng một trận te tát trước lớp , thật chả biết dấu mặt vào đâu .

.

-Bảo Nhi , em lên làm bài này cho tôi _ tiếng thầy Vương thét lên .

Tôi giật mình , what ??? ông vừa gọi tôi à , bài này tôi làm sao mà làm nổi , toán đối với tôi là ác mộng mà

.

Tôi cảm viên phẩn run run , bỗng một nam sinh lên tiếng :

-Thầy ơi , sắp ra chơi rồi

Thầy Vương đang mặt nhăn mày nhíu nhìn tôi - học sinh kém của lớp thì nghe thấy tiếng học trò quen thuộc của thầy lên tiếng thì thầy lập tức cười tươi , nói với tôi :

-Thôi , Nhi về chỗ đi

-Vâng _ tôi thầm cảm ơn anh bạn đã nói câu này , mà sao nghe quen quen ấy nhỉ ??? tôi nhìn về phía người phát ra câu nói ấy

Tôi đứng hình

Là cậu ấy

"Này , Khánh à , sao cậu lại giúp tớ thế ???" tôi muốn hỏi nhưng lập tức xua tan bằng suy nghĩ " cậu ấy chỉ muốn cảm ơn chuyện hôm qua thôi" đúng rồi , chỉ là vậy

.

Tôi cười tươi rồi bước về chỗ ngồi

.

Hết tiết này , tôi cất sách vở vào cặp để về nhà thì cậu ấy bước tới :

-Chiều học nhé _ một câu ngắn ngủn .

-Ừ _ làm sao mà tôi quên được chứ , chiều nay học phụ đạo

.

Tôi bước sau cậu , cậu cùng đám bạn con trai cậu đi trước , nhiều khi tôi cũng muốn là con trai đấy chứ , có thể quàng vai cậu thân mật mà chả sợ bị chỉ chỏ , chỉ tiếc tôi là con gái

.

Bước vào xe buýt , tôi đã ngửi thấy mùi hôi tanh nồng nặc , tại tôi chạy ra muộn quá nên phải đi trạm cuối , đông nghẹt người , tôi đành phải đứng vậy

.

-Nhi , ngồi vào đây _ một giọng nói vang lên .

.

Tôi không quay lại , chắc họ đang ai đó thôi , ở đây chắc phải có vài người tên Nhi .

.

-Bảo Nhi , ngồi đây này _ vẫn giọng nói ấy .

.

Lần này tôi quyết định quay đầu lại , sai thì thôi ...

.

Trong đám đông ngồi sau ghế , có một người nổi bật hơn cả , sơ mi đen thắt cà vạt màu đen đậm hơn , làn da trắng , đôi mắt đẹp mê người khuất sau hàng mi dày , mái tóc được cắt gọn gàng dù có trăm người , tôi vẫn nhận ra ...

Là cậu ấy

Tôi như không tin vào đôi tai của mình , hỏi lại :

-Khánh , cậu gọi tớ à ???

-Ừ , vào đây ngồi muốn đứng ở đây với mấy anh chàng râu quai nón à ??? _ Khánh nhìn tôi .

Tôi hiểu ý cậu ấy , râu quai nón ý chỉ những người trạc tuổi có máu dê gái

-Ồ , ừm _ tôi bước về phía cuối hàng , cậu ấy xích người ra cho tôi ngồi , đeo tai nghe , mắt nhắm hờ .

-Cám ơn nhé _ tôi nói

-Ừ _ tiếng nói được bật ra từ cổ họng , cậu vẫn không mở mắt .

.

Phía sau tôi còn có mấy bác bán rau ngoài chợ , nói thì nói vậy chứ , các bác vui tính lắm , tôi và bác nói chuyện rôm rả từ lúc ngồi vào đây , đôi khi người già thật cởi mở , vui vẻ , thật khác xa với ai đó

.

Bác tài xé dừng xe lại , tôi bước về nhà , không chào cậu ấy vì tôi nghĩ cậu cũng chẳng cần những câu nói ấy

.

Trên xe có người con trai mặt tuấn tú nhưng mang bộ dạng vô cùng khó chịu , mày nhíu chặt , tay khoanh trước ngực , lăm lăm :

-Con nhỏ chết tiệt , mình nhường cả chỗ ngồi cho nó mà nó chẳng thèm chào mình một câu , thật là bực , bực chết đi được .

Khi xuống xe , mấy bác bán hàng ngồi đằng sau Khánh thì thầm với nhau :

-Này , con bé với thằng bé là một cặp hả bà , tôi thấy thằng bé cứ ngồi hóng suốt ở trạm , chắc là đang tìm con bé để lên xe cùng ấy mà .

-Đúng mà , tôi thấy thằng bé còn ngồi xích ra để cho con bé ngồi mà , tình cảm dễ sợ .

-Mấy bà nghĩ thế sao ??? tôi thấy lúc con bé không chào thằng bé , thằng bé mặt mày nhăn nhó , chửi thảm cái gì ấy , haizz , tuổi trẻ bây giờ thật lãng mạn làm sao

...

...

.

Tôi vào trường sớm hơn giờ hẹn , tôi thấy lòng cứ bồn chồn lo lắng kiểu gì ấy , phải chăng ở gần cậu ấy nên tôi mới vậy

.

Tôi bước vào lớp , quay mặt định vào chỗ ngồi thì giật mình

Cậu ấy đã đến

Tôi nhìn cậu , hỏi :

-Khánh này , tớ đến muộn à ???

-Không , tớ vừa mới đến thôi

-À _không ngờ cậu còn đến sớm hơn tôi nữa .

-Vậy học luôn nhé

-Ừ _cậu bắt đầu lôi sách vở ra học .

.

Ngồi cạnh cậu mà tim tôi cứ đập bình bịch , mặt đỏ lựng như trái cà chua chín , ngửi thấy mùi hương nam tính trên người cậu , làm tôi mê mẩn

.

Cậu hỏi tôi rất nhiều , toàn là những thứ cơ bản , nhưng nhận lại đều là cái lắc đầu của tôi

Cậu giảng tôi cũng hiểu chút ít , nhưng chỉ một chút , vì tôi không tiếp thu nhanh , ba mẹ tôi đã thuê rất nhiều gia sư dạy tôi , nhưng họ đều lắc đầu bó tay , huống chi là cậu

.

Thấy cậu có vẻ mệt mỏi , tôi cũng khó chịu lắm chứ , nhưng biết sao đây , tại tôi dốt quá mà

.

Mặt tôi méo xệch , bỏ cây bút trên tay , mặt buồn rười rượi, tôi quyết định

.

-Khánh này , cậu kèm tôi , tôi không hiểu được đâu , thật ra thì tôi biết tôi học kém toán , tôi biết cậu cũng khó xử , vì thầy bảo cậu kèm tôi tôi đưa ra quyết định này , ừm , cậu cũng không cần mệt mỏi nữa ừmtôi sẽ xin chuyển sang lớp đại tr....

-Cậu không được chuyển _ Khánh hét lên , tôi còn chưa kịp nói hết câu , chưa bao giờ tôi thấy cậu mất bình tĩnh như vậy ...

-Ồ....nhưng_tôi khó hiểu nhìn Khánh .

-Tôi không mệt gì hết , tôi sẽ kèm cậu dù cậu có học kém như thế nào , đến lúc nào cậu hiểu thì thôi , cậu không được chuyển . _ Khánh nhìn tôi nói giọng chắc nịch .

-Ừm _tôi vui lắm , vì cậu không coi thường một người học kém như tôi .

.

Tan học , tôi lững thững cầm quyển sách ra lấy xe , tôi phải cố gắng học tốt mới được

.

Bên kia đường có một cậu nhóc đang mỉm cười nhìn cô bé chuẩn bị lấy xe đạp , khẽ nói :

-Em chuyển lớp thì tôi đâu có cơ hội để ngắm em .

Bạn đang đọc truyện *Ngỡ Là Đơn Phương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cậu Đánh Nhau Vì Ghen ????

Hôm nay lớp tôi có tiết thể dục , hai xô , đừng nhắc đến tôi , một đứa thấp tè tè như học sinh tiểu học thì cũng biết là thầy cô dạy thể dục ghét như thế nào rồi đấy , nhiều khi tôi cũng đặt một dấu chấm hỏi trong đầu , mẹ tôi , bố tôi đều là nhân viên kế toán của một công ty lớn , kiểm soát về toán , cũng đủ biết là học giỏi toán thế nào rồi đấy , còn tôi thì sao ??? học dốt toán ... đến anh hai tôi , chao ôi , chắc anh mới là bố mẹ tôi sinh ra ấy , còn tôi chỉ là con nuôi vậy , anh Quốc của tôi á , đẹp trai này , học giỏi này , học tốt đến mức được du học bên Mĩ năm lớp 9 , thấy ghê chưa , tôi cảm thấy tôi thật đáng thương , bao nhiêu cái đẹp thì vào anh hai hết , bao nhiêu cái xấu thì lại truyền cho tôi , huhuhu ...

-Bảo Nhi không đi học thể dục à ???

Trở về thực tại với câu nói của Sơn , hoàng tử bụng 6 múi cuộn cuộn

-Có chứ , tớ đi đây

Tôi và cậu ta đi song song cùng nhau , nói là lớp chọn , tưởng là kiêu căng lắm , nhưng bọn lớp tôi á , ai cũng quý tôi lắm , chắc là do tôi hay nhắc tiếng anh cho chúng nó hehe

-Nhi này _Đột nhiên cậu bạn Sơn lên tiếng

Do cậu ta cao quá nên tôi phải ngẩng đầu lên nhìn , sắp chệch cả gáy rồi đây

-Hừm ?

Sơn gãi đầu , bộ dạng e ngại

-Cậu có bạn trai chưa ?

-Chưa _về sau tôi định nói "chỉ có crush thôi " nhưng đúng lúc Khánh đi qua , tôi có phần giật mình nên chưa trả lời hết câu

-Thật hả ??? Tôi còn nghĩ cậu có rồi cơ , Nhi đáng yêu thế mà . _Sơn hớn hơ

-Chưa mà _tôi khẳng định

-Thôi , mình đi nhé , sắp trễ giờ vào lớp rồi _Sơn giơ tay lên nhìn đồng hồ .

Tôi ừ nhẹ một tiếng , đi song song cùng Sơn , không quên để ý cậu ấy .

Khánh mặt nhăn lại rất khó coi , ai làm gì cậu ta vậy ?

Bước vào lớp thể dục , ai cũng hỏi tôi :

-Này , mày với Sơn quen nhau hờ ???

-Không phải đâu

-Thôi đi hèm , tao thấy mày đi cùng nó mà , mà tao nói này , nó hay nhìn trộm mày trong giờ học lắm đó

-Không phải mà_tôi đang định giải thích thì một bóng người đi vào giữa chúng tôi

Tôi thót tim , giật mình nhìn bóng người cao lớn ấy

Là Khánh

Cậu muốn tôi chạy xuống âm phủ nhanh hay muốn tôi chết vì đột tử đây ??? sao cậu cứ như bóng ma xuất hiện vậy , vừa lúc này rồi

-Cả lớp , nghiêm _Khánh đứng đầu hàng , hô đồng đặc

Tôi và mấy cô bạn không nói chuyện nữa , nhảy chân sáo về hàng , và dĩ nhiên , do tôi lùn nên phải đứng đầu , theo như bình thường , tôi sẽ nhìn trộm cậu vài cái , vì cậu đâu bao giờ nhìn tôi đâu

Thích , thích

Tìm tôi suốt nửa nhảy ra ngoài , lần thứ 3 Khánh làm tôi thót tim

Tôi đang ngẩng mặt lên nhìn cậu ấy , thì Khánh cũng nhìn tôi , biết dấu mặt vào đầu dây , cậu biết tôi nhìn trộm cậu rồi

Nhưng ánh mắt của cậu là ánh nhìn cảnh cáo , không giống bình thường chút nào , tôi lại làm gì cậu ấy đây .

Vì là lớp chọn nên phải chạy 10 vòng quanh sân trường , và đương nhiên tôi là người chạy sau cùng ,mấy đứa chân dài ,tao hận mày

Cuối tiết thể dục , tôi chống tay vào hông , lết từng bước , thở hồng hộc như sắp chết đến nơi , ngồi phịch xuống ghế rồi mở miệng than

-Mẹ ơi , mệt chết con rồi !

-Nhi uống nước đi này

Một giọng nói vang lên , tôi ngoảnh mặt sang nhìn , Sơn với nụ cười tỏa nắng đang cầm chai nước đá mát lạnh giơ lên trước mặt tôi

-Hô hô , cảm ơn Sơn nhé _tôi cười lại rồi chớp lấy chai nước

-Ừ , không có gì _Sơn vẫn giữ nụ cười trên môi

Tôi hí hửng mở chai nước thì ...

Vụtttt

Chai nước yêu quý của tôi bị ai đó dật lấy , tôi đơ vài giây , nhăn mặt , hùng hổ đe dọa

-Thằng ôn nào lấy chai nước của bố , không trả là ăn đòn đấy nhé , mày có muốn bị đánh khô_Tôi chưa kịp nói xong câu thì đứng hình tại chỗ

Khánh , lại là cậu ấy

Cái tên "Khánh cứ ám ảnh tôi suốt môn thể dục , đầu tiên là làm tôi thót tim , rồi bây giờ lại không cho uống nước là sao ???

Too đang định nói thì Khánh lên tiếng :

-Ai cho các cậu cầm đồ ăn uống trong giờ ???

-....._Tôi cứng họng , vì luật của lớp là không được ăn đồ ăn vặt

-Tôi sẽ tịch thu _Khánh nói có chút bức bối rồi vùng vằng đi thẳng

Khánh đang đi thì phải khựng lại vì Sơn chạy đến và đứng trước mặt , quát âm lên

-Lớp trưởng , tôi biết là cậu làm vậy là đúng , nhưng thầy có ở đây đâu , và lại Nhi đang khát thế , cậu không thấy thương cậu ấy à ???

"Nhi" ngay đến cả cậu cũng chưa bao giờ gọi tên thân mật như vậy . Cậu ta là ai mà dám lên giọng chứ ???

Khánh không nói gì , đi thẳng

Sơn bức bối khi Khánh phớt lờ cậu đi , tưởng đẹp trai học giỏi thì lên mặt được à ???

-Khánh , cậu đứng lại cho tôi_Nói rồi cậu ta chạy thật nhanh tới trước Khánh , vung tay và

Bóppp

Tôi đứng im bất động , dù có bức Khánh thì khi thấy cậu ấy bị đánh , tôi vẫn thấy khó chịu lắm

Do Khánh không phòng vệ nên hứng trọn cú đánh vào má phải , lau vệt máu trên khóe miệng ,cười khẩy :

-Lên đi

Tất cả mọi người , ngay cả tôi đều nín thở , một câu nói phát ra nhẹ nhàng của Khánh thôi cũng làm tim tôi ngừng nhịp đập , Khánh chưa bao giờ

đánh nhau , phải nói là cậu rất ghét đánh nhau thì phải

Khánh đứng im , Son chạy đến lấy đà và

Ràmmmm

Ai đó ngã chúi về phía trước ,chảy cả máu mũi là Son do cậu ta chạy đến mất đà khi Khánh cúi người xuống và ngã chổng quèo

Chưa dừng lại ở đó , Khánh bước đến chỗ Son , sóc ngược cậu ta lên , đánh cho toi tã , học máu mồm , đôi mắt cậu ánh lên vẻ đáng sợ mà tôi chưa bao giờ thấy

Thấy Khánh đã đánh nhiều , tôi mới ý thức được , Son đáng nhau là vì cái lí cho tôi , tôi không thể làm ngơ

-Khánh , dừng lại đi Khánh ! _tôi hét lên

Cậu ấy nhìn về hướng tôi , thả Son ra , hai tay đan chéo nhau , mắt ánh lên những tia phức tạp , nói vồn vện một câu :

-Cuối giờ ở lại gặp tôi _rồi đi về phía lớp .

Tôi chạy đến đỡ Son lên , đưa cậu ta xuống phòng y tế rồi trở về lớp

Bốn tiết học trôi qua , tôi vẫn để ý Khánh , một bên má sưng vù lên , mắt vẫn lạnh tanh , mặt không chút biểu cảm

Cuối giờ , khi học sinh trong trường đã về hết , Khánh đứng chờ tôi , mắt nhìn xa xăm

Tôi e dè nói với Khánh :

-Tớ , tớ xin lỗi , tớ không nên uống nước trong giờ , tớ xin lỗi

Khánh nhìn sang tôi ? về mà hụi hẩng thấy rõ :

-Chỉ thế thôi ?

Tôi gật đầu , nói thêm một câu :

-Cậu muốn tớ đền bù cho cậu cái gì cũng được

-Được , vậy uống hết chai nước nàu đi _Khánh đưa cho tôi chai nước đã đổ hơi bên ngoài , chứng tỏ cậu mua từ đầu giờ .

-Thế mà tôi còn tưởng cậu không cho tôi uống nữa cơ _nói rồi tôi tu ừng ực chai nước

-Ngốc _Khánh cười hiền , xoa đầu tôi

-Hơ hơ _tôi ngậy ngốc nhìn cái hành động gần gũi của cậu

Như biết được điều đó , Khánh rút tay lại , về mặt khó chịu

Tôi và Khánh không nói gì mà cùng ngồi trên xe buýt . Như nhớ ra được điều gì đó , tôi e dè hỏi :

-Cậu có đau lắm không ???

Má á , chả đau lắm đâu , nhưng Khánh cứ thích hành đấy :

-Đau

Tôi mở hộp thuốc trong cặp ra bôi cho cậu .

Mệt quá . Ngủ thôi , tôi ngáp ngáp dài rồi tựa đầu vào ghế ngủ

Khánh mỉm cười , con nhỏ này , sáng nay tiết thể dục đang định gọi đi học thể dục ,ai ngờ lại thấy nó với tên Son đang cười nói , bực đọt một Đang vào lớp cũng nghe thấy tiếng Son , bực đọt hai cuối cùng , uống nước , cười tươi rạng rỡ làm con trai đỏ mặt , bực đọt ba , thế là cậu đánh tên đó cho hả giận , nhưng không sao rồi , ánh mắt của con nhỏ chứng tỏ không hứng thú với tên Son đó , vậy là yên tâm rồi

~~~~~

Tác giả : nếu thi học kì mà Zi+ đc học sinh giỏi thì au đăng 10 chap lun ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Ngỡ Là Đơn Phương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 7: Tình Dịch

Về đến nhà , mẹ tôi đã bước ra ngoài cổng chờ , cười tươi rón :

-Nhanh lên con ,mình dọn dẹp com nước , thằng Quốc ngày mai về đây đó

Anh hai tôi về rồi , yeah

-Vâng , con vào thu dọn đây mẹ

_nói xong tôi cấp đít chạy vào

Tối

Tại quán bar

-Mày vẫn không bỏ được nó à ?

Khánh ngược lên nhìn người đối diện , chẳng phải là Đăng , bạn thân cậu đây sao ?

-Tao không muốn bỏ và cũng sẽ không bỏ

-Haizz , nhiều khi tao còn tự hỏi mày vào bar làm gì , chưa bao giờ uống rượu , cũng chẳng hút thuốc lá , bao giờ mày mới bỏ được cái sở thích nhàm chán ắt đây , xem đi , người ta vào đây để vui chơi , hát hò , còn mày vào đây .... để ngắm ảnh . Mà tao chả biết mày ngắm ai trong cái điện thoại của mày nữa , chắc là "hàng cấm XXX" rồi , hay là mày bị yếu sinh lí thế Khánh , có bệnh thì phải bảo tao , đừng hững hờ một mình ghen _Đăng đùa giỡn bảo , rồi cười lớn

-Hừ , nhưng cái bệnh đấy tao không bao giờ mắc phải , mày sắp phải gọi cậu ấy là chị dâu rồi đấy _Khánh cũng đáp lại

-Môe , mày có người yêu rồi hả ??? từ bao giờ thế , trộ oi , bạn Khánh ế chồng vớ mà cũng có rồi , chắc còn mỗi mình là đơn phương thôi _Đăng thờ dài

-Không hẳn là người yêu , nhưng chắc sẽ sớm thôi . _Khánh cười buồn .

-Mày uống rượu không ? tao lấy cho _Khánh nói

Đăng gật đầu

Cậu bước về phía chỗ bán bia , đang yên lành thì

Tách

Một người nào đó làm rơi nước vào tay áo sơ mi của cậu , người con trai cao bằng cậu , đẹp trai đến mức nhiều người phau nín thở , rồi rít xin lỗi

-Xin lỗi bạn _Nói rồi chàng trai đó cầm chiếc khăn gần đấy , chuẩn bị lau cho Khánh

-Không cần đâu , tôi tự lau được

_Khánh lên tiếng

-À , vậy sao , nếu bạn có cần bồi thường gì thì cứ nói với tôi _Chàng trai e ngại

Tưởng cậu thèm tiền đến thế à ? Ồ nhìn nhơ nhả phong độ mà nói năng kiêu căng phát gớm , tưởng có tiền thì làm gì thì làm được chắc

-Không cần _Khánh bỏ đi

Một mình chàng trai đẹp như tạc tượng ấy đứng trơ ra , mặt mày đen kịt :

-Ồ , đừng kiêu căng quá thế chứ anh bạn , gây sự chú ý à , tưởng nhận được cái xin lỗi mà làm oai sao ??? Con nào mà lấy bạn chắc khổ một đời ! _Chàng trai lăm bầm rồi cũng bỏ đi

~~~~~

Sáng hôm nay tôi nghỉ học để đón anh hai từ Mỹ trở về , mà có phải ba mẹ tôi nhầm không nữa ,đợi cả buổi sáng mà chẳng thấy đâu cả , gọi điện thì anh không nghe máy , mong anh đừng có xảy ra chuyện gì trên máy bay , nếu không là tôi chắc chết mất thôi .

Sáng hôm qua tôi hẹn Khánh chiều nay học , thế là tôi phải lết xác đến trường với tâm trạng buồn tui ngui , không hiểu sao lúc này tôi toàn nghĩ tới chuyện anh hai gặp nạn trên máy bay , rồi máy bay bị lạc , v

...v, tôi thấy lo lắng quá .

Khánh chưa đến , thế là tôi có dịp để than vãn :

-Anh Quốc ơi , anh đừng có mà có chuyện gì đó , nếu không là em chết mất

"Quốc là ai ????"Khánh ngỡ ngàng , cậu nhóc đã đến lớp từ hồi nào , đang định bước vào thì nghe thấy Nhi than vãn , hẳn người này rất quan trọng đối với Nhi , nếu không con nhóc này đã không nói gở như thế , trong lòng cậu bất giác thấy có điều gì đó không ổn , bất an cứ thôi thúc trong người cậu , có chăng là "TÌNH ĐỊCHH"

Một lúc sau , Khánh bước vào , mặt mày xám xịt , dạy học cho tôi cũng mặt nhăn mày nhí , cậu ấy lại bức cái gì đây ???

Ra về , tôi thấy người cậu có mùi hương lạ lẫm , bất giác hỏi :

-Cậu dùng nước hoa gì mà thơm thế ?

Khánh giật mình nhìn tôi , trả lời ấp úng :

-..... à , nước hoa tớ mua ở siêu thị ấy mà , không nhớ tên

Mẹ tôi rất thích dùng nước hoa , mà mùi nước hoa này

Không ổn

Là mùi nước hoa của con gái

Chẳng lẽ cậu ấy có bạn gái rồi ư ????

-NHI_Một giọng nói đối diện vang lên

Tôi ngược nhìn người ấy , người mà tôi nhớ nhất , người thương tôi nhiều nhất

Khánh nhìn về phía chàng trai đằng xa , chẳng phải là anh chàng làm bàn tay áo cậu trong bar tối qua hay sao ?

Duy Khánh đưa mắt sang nhìn Bảo Nhi , đơ người

Cô bé , đang thần thờ nhìn người trước mặt

Cậu cảm thấy lòng bất an khó tả

Vụttttttt

Tôi chạy như bay đến anh , giang tay ôm lấy , giống như muốn anh chỉ là của tôi .

Quốc cũng vòng tay ôm đưa em gái sau bao nhiêu năm xa cách của mình

Khánh thần thờ nhìn Bảo Nhi , chưa bao giờ thấy cô bé xúc động đến thế .

-Anh Quốc

Cậu bất động tại chỗ , Quốc , chẳng phải tên người mà cô bé nhắc lúc phụ đạo sao ???Chẳng lẽ .

-Ừ , anh về rồi đây

-Em nhớ anh lắm

-Kia là ai thế em ?

-À , là Khánh , bạn em ạ

Quốc cũng sững sờ , anh chàng này , chẳng phải anh chàng anh đụng phải khi ở bar sao ?

Tôi rướn người lên , thì thầm vào tai anh :

-Crush em đấy , đẹp trai không ?

"Crush???" cái thằng đã từng vào bar chơi mấy em sexy bo đì này mà em crush nó , em nhầm rồi

-Ồ , chào Khánh , tôi là Quốc bạn trai của Bảo Nhi , chào cậu !

É , gì gì đấy , sao anh hai tôi lại nói vậy nhi ????

Cậu đơ vài giây rồi cũng gượng gạo :

-Ồ , chào bạn , tôi là Khánh , bạn "tri kỉ" của Nhi

"Tri kỉ" sao cậu ấy nói vậy nhi ???

Quốc nhú mồm , cúi xuống thơm lên má Nhi một cái , rồi nói :

-Em ra xe chờ anh

Thấy Nhi không phản ứng lại cái hôn ấy , Khánh khó chịu , chẳng lẽQuốc là bạn trai thật

.....

Giờ chỉ còn 2 người , Quốc nói luôn :

-Tốt nhất là cậu nên tránh xa Nhi ra , cô ấy có bạn trai là tôi rồi

-Ồ , cái tai nào của cậu nghe thấy Nhi thừa nhận vậy ? cậu có cần khám tai lại không ???_Khánh đùa giỡn

-Hừ , Nhi sẽ sớm thừa nhận thôi

-Tùy cậu , nhưng tôi sẽ KHÔNG NHƯỜNG CẬU ĐÁU , cô ấy LÀ CỦA TÔI _Khánh khẳng định chắc nịch

Quốc cười khẩy rồi bỏ đi

Ngồi trên xe ô tô , tôi hỏi anh :

-Anh Quốc , sao lại nói em là bạn gái của anh vậy ????

-Anh nói em nghe này , hôm qua anh về trước để tạo cho em sự bất ngờ , vừa vào bar đã thấy crush của em ngồi chơi với mấy em xinh tươi như hoa rồi , lại nói năng hồ hởi với anh , anh khuyên em không nên crush nó nữa , Nhi à

-Anh nói gì vậy , Khánh không phải người như thế

-Em không tin anh ??

-Không , em luôn tin anh vô điều kiện nhưng

-Anh biết là em sẽ không từ bỏ cậu ta sớm như thế , nên anh mới giả làm người yêu em để em nhìn thấy bộ mặt thật của cậu ta .

-Vâng .

"Khánh à , có phải cậu là người như thế ??? sao người cậu lại có mùi nước hoa của nữ vậy ?"

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Ngỡ Là Đơn Phương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Cuộc Chiến Giữa Những Thằng Đàn Ông

Về đến nhà , cậu đã cởi bỏ luôn chiếc áo trắng có mùi nước hoa nữ ra , nghĩ đến là cảm thấy bức , hôm qua đi chơi ở bar , đến tận sáng mới về , đã thế còn bị mấy người tiếp viên xà vào người , ôm ấp , bám dai như đĩa , thế là người cậu mới có cái mùi nước hoa khó chịu ấy , Bảo Nhi còn hỏi là nước hoa gì , cậu chỉ trả lời qua loa đại khái , mong là cô ấy không biết , nếu không thì cậu cũng chả biết đầu mặt vào đâu .

~~~~~Nhà Bảo Nhi~~~~~

-Chào ba mẹ , con đã trở về _Quốc giang tay chạy đến ôm lấy mẹ cậu nhóc , lâu lắm rồi không về , cậu nhớ ba mẹ lắm

-Anh này , tôi đến chết với trò đùa của anh , tưởng bất ngờ mà thót cả tim , lần sau đừng có bày ra mấy trò này nữa , biết chưa ???

-Tuân lệnh

-Thôi cả nhà vào ăn cơm _ba tôi gọi

-Thế Quốc đã lấy được bằng chưa con ???

Ngồi vào ghế , ba tôi hỏi

Anh tôi đang nhai nhồm nhoàm miếng bánh do tôi làm , cười tươi :

-Con lấy được bằng giỏi đó ba

-Ừ , tốt lắm , ba sẽ xin cho con vào công ty ba đang làm

-Vâng mà bánh này ai làm thế nhỉ ??? _Anh tôi hỏi

-Sao , thế nào , ngon không , em làm đó , hahaha _tôi vênh mặt

-Dở ẹc

-Cái gì , anh dám bảo bánh em làm không ngon hờ ??? _Thế mà ăn phòng cả mồm lên thế kia , hừ , chả đây _Vừa nói tôi vừa lấy tay bóp má anh

-Thôi , ngon , ngon mà ngon thế này thì chỉ được làm cho gia đình ăn thôi nhé

-Ngon hờ , thế thì em phải làm tặng bạn mới được

-Ai ????

-Duy Khánh , người mà chiều nay em bảo ấy

-KHÔNG ĐƯỢC _Quốc hét lên

-Ồ , tại sao ???

-Không được là không được , em làm vậy chả hóa ra là em tự nhận đang theo đuổi nó à ???

-Ồ , vâng , vâng _tôi nghĩ cũng đúng

~~~~~Sáng~~~~~

Tôi nháy chân sáo đến trường một mình , hai tôi ấy , chả thèm chờ tôi đi học gì cả , còn bảo cái gì .... bạn ngủ , thật là , anh thì thương tôi thật đấy , chứ thỉnh thoảng anh cũng làm mấy điều đáng ghét khiến tôi điên cả tiết lên ấy chứ , bức mình thật

-Chào buổi sáng , Bảo Nhi _từ xa có người gọi với

Tôi ngược cả cái cổ đáng thương lên nhìn (Vì chiều cao khiêm tốn quá) .... là Sơn

-Ừ , chào cậu

-Cậu có ăn kem không ??? Tớ mua cho cậu nè _Vừa nói , cậu ta vừa đưa cho tôi cốc kem vị quế

Ặc , vừa sáng sớm , chưa ăn gì , lại trời cuối thu lạnh như thế này , ăn kem có mà đau họng kinh khủng á

Bạn bè thì nên nhận thôi , tôi sợ cậu ta mất lòng lắm

Đang định chìa tay ra nhận thì có người chạy đến làm tôi giật mình

-Xin lỗi , nhưng BẢO NHI NHÀ TÔI họng kém , không ăn được đồ lạnh _vừa nói anh hai vừa khoác vai tôi

Son ngó người :

-Anh .... anh là ai ????

-Tôi là Quốc , bạn trai của Bảo Nhi , thế nào , nếu muốn theo đuổi Nhi thì phải vượt qua mặt tôi đã

-.....im lặng

-Đi thôi _anh ra lệnh cho tôi

-Vâng

Bên phía đằng xa có người con trai mặc sơ mi đen , thắt cà vạt đen , cười nửa miệng :

-Hành động rồi à ??? Tôi sẽ không để vụt mất Nhi đâu

-Anh sến quá đi _vừa đi , tôi vừa cảm thán

-Hừ , anh phải làm thế chứ , nếu không thì nhiều người theo đuổi em , anh không chịu được

-Gớm , cứ như anh là người yêu của em ấy , thôi đi , em ế 11 năm đi học rồi , phải mở ra cửa cho em với chứ

-Được , nhưng anh phải vừa mắt , nếu không thì phần ..... mà chắc chắn người đó không phải Duy Khánh của em đâu

-Hừ , anh không được bằng người ta thì nói ấy gì ? mà chả bao giờ cậu ấy thích em đâu , yên tâm đi , em không bị sống ảo

-Cái đó thì chưa nói được đâu

-Bảo Nhi

Ồ , sao Khánh lại gọi tôi thân mật thế nhỉ ???

-Ừ , chào cậu _Quay sang anh _Anh Quốc , anh về lớp mới của anh đi

-Em được lắm , dám bỏ anh theo trai hả ??? _Quốc bực tức

Tôi mặc kệ những lời nói của hai , đi cùng cậu ấy

-Nhi này , chúng ta sẽ là bạn thân nhé _Khánh nói

-Hà ??? _như không nghe vào tai , Khánh lạnh lùng như thế , có bạn thân bao giờ đâu , sao lại nói như thế nhỉ ?? hay tôi bị lảng tai

-Không được à ???_Khánh xụ mặt , thoáng buồn

-Ồ không không , được , chúng ta cũng hợp nhau mà _Tôi chả thích bỏ mẹ ra ấy chứ

-Ừ , mình cùng vào lớp nhé

-Ừm

Khánh cười tươi như hoa , thầm thì một mình

"Cuộc chiến giữa những thằng đàn ông bắt đầu rồi , tôi sẽ không để vụt mất cậu đâu , Bảo Nhi"

Bạn đang đọc truyện *Ngỡ Là Đơn Phương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Đồng Ý Hay Không ?

Đầu tôi đang mông lung lắm , chẳng biết làm thế nào nữa , Khánh bảo tôi sẽ là bạn thân của cậu ấy , có thật không ? hay chỉ là .... nói cho vui ?

Thôi kệ vậy . Đã lỡ đồng ý rồi thì chơi đến cùng thôi

Gần hết tiết cuối , tôi đã nghe thấy tiếng nói , hét to nữa , tôi thầm rửa con gái ở cái trường này , hét cứ như là gặp Idol không bằng , mà.... chắc là nhân vật đẹp trai , nhà giàu gì đó

Brum Brum

Tiếng xe mô tô đang rất gần ..... rất quen

Khánh dừng bút lại , cười nửa miệng : "Hành động rồi à?"

-Bảo Nhi _ngoài cửa bỗng vang lên tiếng nói

Biết ngay mà , là anh hai tôi

Mà đã hết giờ đâu , anh muốn trở tôi về thì phải đợi hết tiết chứ

-Bảo Nhi , em ra gặp người quen kìa _Thầy Hưng -gvnc lớp tôi gọi tôi với giọng bức bối , cũng phải thôi , thầy đang say sưa giảng bài , mà bị chen ngang . Hỏi xem có bức không ?

-Dạ

Tôi bước ra ngoài cửa , chả thấy người đâu , mà chỉ thấy hoa che hết mặt

-Anh tặng em hoa làm gì ? _ tôi nhìn anh

-Bé cưng của anh . Sắp về chưa ? anh đón em đi ăn chưa _Quốc cố tình nói to để người nào đó trong lớp nghe thấy

Đóng kịch vừa vừa thôi chứ , cái giọng anh ngọt quá

-Em sắp xong . Đợi em nhé

-Ừ , mà cưng lại đây anh bảo cái này

Tôi nghe theo lời anh , lại gần anh , chưa gì thì anh đã

CHỤTTTTTT

Anh thơm má tôi , chu miệng ngân thật dài . Anh em thì thơm má cũng được thôi , nhưng nếu người khác không biết là anh em thì ..... rất dễ bị hiểu lầm

Tôi không nói gì . Anh bảo tôi đóng kịch xem Khánh thật sự có thích tôi không ? Dù tôi biết điều ấy chả thể nào xảy ra

Lặng lặng bước vào lớp . Thầy Hưng đã nhìn tôi một cái cháy mắt

-Bảo Nhi , lần sau mà có bạn trai thì đừng có tình cảm ở nơi công cộng thế này

Cả lớp xì xào hân lên , cũng phải thôi , anh hai tôi là hotboy , nếu nói về tài năng thì chả kém ai , độ đẹp trai cũng có thể nói là .... ngang Khánh

Khánh biết là có thể Quốc chỉ muốn chơi đùa cậu thôi , nhưng sao cậu cứ bức mình thế nhỉ ? Còn cả Nhi nữa , sao không phản kháng lại , chẳng lẽ Nhi .... cũng ?

Anh tôi vẫn đợi ở ngoài , lúc tôi đến gần xe mô tô của anh , đã thấy anh gạt chân trống xe máy lên rồi , ôi sao mà lại lẳng mạn quá đi

Anh cài mũ bảo hiểm vào cho tôi với nụ cười không thể tươi hơn được nữa

-Cung muốn ăn ở đâu

-Ăn ở đâu cũng được

Anh chở tôi vào nhà hàng , như thấy bóng người quen thuộc , anh lấy hộp , mà là hộp đựng nhẫn

Nhẫn này ..... là của mẹ

-Á á , anh được lắm , dám lấy nhẫn ngọc của mẹ mang đi linh tinh à ????

Anh liền bịt mồm tôi lại , qui xuống đối diện tôi , nói :

-Làm bạn gái anh nhé

Anh tôi làm cái gì vậy trời ? Bao nhiêu người đang nhìn kia

Hum . Chết , có ai đó đang nhìn , rất quen thuộc

Ánh mắt này ? Là Khánh sao ?

Thì ra là vậy , anh hai tôi lấy nhẫn của mẹ ra tỏ tình với tôi vì đã biết trước Khánh đã đi theo

Nên làm sao đây , nếu từ chối sẽ làm hỏng kế hoạch của anh hai , còn nếu đồng ý , thì liệu Khánh có ..... ghen không ?

Hahaha , tức cười thật , Khánh chưa bao giờ thích tôi . Mấy lần cậu ấy tốt với tôi , chỉ là tôi đã giúp cậu ấy thôi , tôi đang mơ tưởng hảo huyền gì đây , chắc cậu ấy chỉ là cảm xúc muốn tốt với ai đó nên mới làm vậy , vậy thì tôi nên quyết định thôi , Khánh không yêu tôi , đáng nào thì tôi cũng đơn phương cậu ấy ba năm rồi , dù chưa một lần nào bày tỏ , nhưng thôi , tôi sẽ chúc phúc cho cậu ấy với người con gái khác và tôi ..... sẽ tìm người yêu , tôi chán ghét cái cảnh đơn phương kinh khủng

-Em .....

-BẢO NHI

~~~~~

Chà chà , viết đến đây thôi nhé , các bạn đoán xem ai đã gọi nữ chính của chúng ta , nếu đúng thì đăng chương mới nghe

Bạn đang đọc truyện *Ngỡ Là Đơn Phương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Lúc Đó Tôi Không Phá Đám Là Cậu Ôm Hắn Đúng Không ?

Tôi giật mình , đảo mắt về hướng phát ra tiếng nói ấy

Là Sơn

Hờ hờ , cậu đang phá đám chuyện của tôi đấy

Cậu ta nhìn tôi , hình như sót xa lắm , không nói không rằng chạy ra đâm vào mặt anh Quốc

Cái quái gì đang xảy ra vậy ?

Tôi hoàn hồn , nhận thức được , cậu ta đang đánh anh hai tôi

Tôi nhảy tới chỗ Sơn , quát lên :

-Dừng tay lại ngay

Sơn quay ra nhìn tôi , quát ầm lên

-Cậu chả biết gì cả ! Nhi ạ ! Anh ta đang lừa tình cậu đấy , hôm trước tôi còn thấy anh ta vào bar chơi với mấy em chân dài kia !

Tôi hơi dờ người ra , hờ hờ , cái này tôi cũng biết rồi , Sơn đang bảo vệ tôi ? à há , có chuyện vui rồi đấy

-Chuyện của tôi không cần cậu phải lo

Cậu ta bất ngờ lắm , mắt cứ tròn vào , miệng thì há hốc :

-Cậu giả ngốc hay cố tình ngốc vậy ? Bảo Nhi ! Hắn không chung thủy đâu

Vâng , đây là một vụ tỏ tình và giờ đây biến thành vụ ầu đả rồi

Tôi cũng chẳng muốn đôi co với cậu ta nữa , nhìn kia , ánh mắt mọi người nhìn tôi , ai nấy đều khinh bỉ , cứ như kiểu tôi bị chồng bắt ngoại tình không bằng

Thế là tôi phải chạy đi, trước khi bị mấy cô gái vỗ vì bị hai chàng trai đẹp vì tôi mà ầu ầu

Hai người còn lại ngơ ngác ở phía sau

Quốc bây giờ mới đứng dậy, lên con thịnh nộ, đánh Sơn một cách không khoan nhượng

Sơn cố chống trả lại, nhưng toàn đánh vào không khí

Đỗ Quốc, một người từng đi du học, đã từng nhận bằng về võ karate

Đánh xong, cậu nhóc phui tay, còn không quên để lại một lời nói:

-Tôi không đánh cậu trước vì không muốn Nhi thấy cảnh đánh nhau, hừ, chứ cậu nghĩ cậu sẽ đánh nổi tôi ư? Hoang đường à mà, nên học thêm nhiều võ vào, cơ bắp tay chân nổi cuộn cuộn mà không đánh nổi người như tôi, tôi còn có về nghĩ ngờ cái bụng đó là giả đó

Nói xong rồi cười khinh bỉ bỏ đi

Sơn ở lại, mặt đơ ra, đúng là cậu đã đập bụng giả, chứ thật ra thì cũng chả có cơ bụng 6 múi sẵn chắt đó đâu, Đỗ Quốc, anh ta không phải người bình thường...

Khánh nghe hết tất cả, cậu cũng đã biết hấn đang giả vờ, vì cậu đã từng đánh nhau với Sơn, thế quái nào một người khỏe mà một cú đấm phát ra cũng yếu ớt

Khánh lắc đầu rồi cũng bỏ đi

~~~~ Sáng hôm sau ~~~~

Tôi đi học, mà .... chưa gì đã thấy cái mặt hớn hờ khó ưa đó của Hà rồi, nó khoe:

-Này, mày biết tin gì không? Sơn lớp mình ấy, cái bụng 6 múi là giả đó, chả là hôm qua, anh Quốc nhà mày nói ra, lại có mấy bạn cùng lớp mình ở đây, thế là ôi thôi, mấy bọn con gái dán trên bảng tin luôn, tên Sơn đang chuẩn bị đồ đạc chuyển trường rồi, nhục quá mà _ Nó tuôn một tràng

Tôi cũng khá bất ngờ, Sơn sẽ chuyển trường ư? Sơn cũng đối xử rất tốt với tôi, tôi cũng nên mua quà chia tay chứ nhỉ?

Cuối giờ, tôi cầm hộp quà tặng cậu ta, hừ, cha nó chứ, ra quán lưu niệm, bảo bán đồ của con trai mà không biết chọn quà nào, tặng mịa nó cái đồng hồ cho rồi

Sơn vui vẻ nhận lấy, hình như cậu ta ngại hay sao ấy, nói mãi mới được một câu:

-Tớ phải đi tham gia khóa huấn luyện bên Mĩ, chắc mấy năm nữa mới về, hôm nay tớ có cái này muốn nói cho cậu biết ....

Tôi nói:

-Cậu nói đi

Cậu ta đứng lên đồng dục tuyên bố:

-Tôi thích cậu

Mí mắt tôi giật giật, anh hai tôi cũng bảo cậu ta thích tôi đấy, không ngờ lại là thật

Tôi không nói gì, tôi cũng không muốn cậu ấy đau lòng hơn nữa, tôi hiểu cái cảm giác yêu đơn phương mà. Có với tôi mà không với được

Sự lặng im của tôi, Sơn đã hiểu, cậu cũng đoán trước được rồi, nhưng không hiểu sao cậu vẫn đau như thế

-Tôi chỉ nói thế thôi, hi hi, cậu có thể ôm tôi một cái như lờ chào tạm biệt được không?

Ôm á? Cũng được, nhưng tôi chưa bao giờ ôm con trai, chỉ anh hai tôi thôi, tôi đang tay ra, chuẩn bị ôm thì

-Hai cậu sao còn chưa về? Sắp khóa cổng rồi đấy

Xấu hổ quá, Khánh kia

Cậu nhóc đã cố nín nhịn rồi, bực sôi lên tận máu, ôm ư? Một cái ôm cho tình bạn à? Vớ vẩn, có cậu ở đây thì đừng hòng

Tôi cùng Sơn bước ra khỏi lớp, Sơn không nói một lời nào, xách cặp về trước

Tôi cũng bước lên xe buýt, Khánh cùng một chuyến xe với tôi

Khánh nói :

-Lúc đó mà tôi không phá đám là cậu ôm hân đúng không ?

Bạn đang đọc truyện *Ngỡ Là Đơn Phương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Giận / Anh Hai Của Bảo Nhi ?

Nếu tôi không phá đám thì cậu sẽ ôm hân đúng không "

Tôi hơi giật mình , sao câu nói này cứ kì quặc sao ấy nhỉ ?

Tay tôi vịn vào nhau , không dám ngắt đầu lên nhìn Khánh , nhưng tôi cảm thấy lạnh sống lưng , có nghĩa là Khánh đang nhìn tôi bằng con mắt giận dữ ư ?

Tôi ấp úng trả lời , một phần là do sợ sệt

-Có chứ , một cái ôm cho tình bạn thôi mà , có gì đâu .... _ tôi chợt nghĩ ra _ Máy người Tây cũng hay ôm nhau thế mà , hi hi

-Nhưng chúng ta là người Việt Nam

Bộp

Tôi bị thứ gì đó trong đầu rơi nặng xuống , đã cố nghĩ ra lí do rồi , thế mà còn bị cậu cho vào ngõ cụt . Hic hic , mà cậu là cái gì của tôi chứ ? Ngay cả ba mẹ tôi cũng chưa bao giờ quản tôi như thế ! Tôi hiền thì cũng hiền đấy ! Nhưng đừng có mà được nước mà lấn tới nhé ! Huống hồ , cậu cũng chỉ là bạn học cùng lớp của tôi thôi , chẳng phải người yêu mà nói vậy ! Tôi phát bực , quay lên nhìn thẳng vào mắt Khánh , nói như quát lên :

-Cậu đừng có quản tôi ! tôi và Sơn là bạn thì ôm một cái đã làm sao ? Hừm ? Lần trước cậu đánh cậu ấy không lí do tôi đã không nói gì rồi ! Cậu không phải người yêu của tôi nên đừng nói năng như kiểu cậu bắt gặp bạn gái của mình ôm đứa khác vậy ! Cậu đối với tôi chẳng qua cũng chỉ là bạn cùng lớp mà thôi , à không , cao hơn là bạn thân !!!

Chết rồi ! Hình như tôi nói hơi quá lời !

Khánh tròn mắt nhìn Bảo Nhi , chưa bao giờ cậu thấy cô bé tức giận như vậy ? chỉ vì cái tên Sơn đó sao ? Còn nữa , cái chuyện đánh nhau ấy , cậu làm có lí do đấy , chẳng phải vì ... Bảo Nhi sao ? Lúc ấy , cậu đã mua nước cho Nhi rồi , nhưng quay ra đã thấy cô bé cười nói với người khác , nụ cười ấy đã bao giờ dành cho cậu chưa ?

Câu cuối cùng cô bé phát ra làm tim cậu nhói lên từng hồi ! Hóa ra chỉ là vậy . Chỉ là bạn bè trên danh nghĩa , không hơn không kém

Tôi đưa mắt nhìn cậu ấy , cậu ấy nhắm mắt lại , chết , tại tôi quá lời , ôi thôi xong , nghĩ lại thì cậu ấy sai chứ đâu phải tôi , với tính tình bướng bỉnh , tôi chẳng thêm xin lỗi

****

Về đến nhà , tôi đã nhìn thấy anh hai , cố gắng cười thật tươi mà sao khó thế này , lòng tôi trùng xuống , chẳng khác nào bị ai đó đè đá lên tim vậy , khó thở vô cùng

-Nhi , em làm sao thế ?

Thấy bộ dạng buồn bã của tôi , anh Quốc hỏi

Tôi day day thái dương

-Không có gì ạ

Quốc là người sống nội tâm , cậu nhóc có thể nhận ra rằng em gái cậu đang buồn vì ai đó , chẳng lẽ là .... , chắc không đâu !

Xua tan dòng suy nghĩ , cậu hỏi :

-Hôm nay ba mẹ ăn cơm ở công ty , không về nhà , có cơm hộp đấy , ăn đi

-Vâng

Tôi lững thững bê hộp cơm lên ăn , chết tiệt , sao khó nuốt thế này , mọi ngày tôi toàn ăn loại cơm này mà

*****

Cậu vừa bước về nhà , mu mắt đã nặng trĩu , không phải vì buồn ngủ , mà muốn khóc quá , khóc vì ai đó

-Mày làm sao thế Khánh ?

Chị Mai thấy thái độ buồn thiu như cơm nguội ấy mà phải lên tiếng , kì lạ , từ khi sinh ra đến giờ , thằng bé có bao giờ buồn bực chuyện gì đâu ? Hay tương tư cô nào , không , không , nó có mà yêu ai , vớ vẩn

-Em không muốn ăn cơm đâu , chị cứ ăn đi , đói em sẽ ăn _ Khánh không trả lời , đờ đẫn nhìn sang chỗ khác

Thật đúng là bị thất tình rồi

-Khánh , đứng lại , mày không giấu nổi chị mày đâu , nói , mày thích con nào rồi đúng không ? Rồi bị đá đít , sướng !

Cậu khó chịu nhìn chị , quát lên :

-Chị nói cái gì vậy ? Chị không được gọi cậu ấy là 'con'

Dự cảm của Ngọc Mai này không có sai mà , đúng là yêu sâu nặng rồi

-Mày dám to tiếng với chị mày à ? Tao phải đến trường xem con bé mày thích là con nào ? Cho bùa mê thuốc lú cho mày mê nó ! Chết thật !

Khánh giật thót mình , chạy đến chỗ chị

-Chị đừng làm khó cậu ấy mà

-Thế mày có kẻ không ?

-Em kẻ ,em kẻ

Duy Khánh ngồi kể chuyện cho chị nghe , Mai bật cười ha ha :

-Rồi , tưởng truyện gì , con gái dễ người giận lắm , nghe chị mày này , nấu ăn là sở trường của mày phải không ? Cầm đồ ăn sang nhà con bé là nó hết giận ngay

-Vâng , em sang ngay _ Kháng hí hửng vào bếp làm cái gì đó , chạy nhanh ra ngoài , dùng điện thoại định vị xem nhà Nhi ở đâu rồi đến

*****

Tôi vẫn chưa nuốt nổi cơm , khó chịu quá , tôi chỉ muốn bây giờ có thể chạy đến chỗ Khánh mà xin lỗi , nhưng lại sợ , cậu ấy giận , chán ghét tôi thì sao ?

King coong

Là tiếng chuông

Tôi lật đật chạy ra mở cửa

Sững sờ

Khánh kia

Cậu ấy đến đây làm gì nhỉ ? Tôi nên xin lỗi , đúng rồi , xin lỗi

-Khánh à .... t

Tôi chưa kịp nói gì thì đã bị cậu ôm chặt , ơ....ơ

Thình thịch

Tim tôi loạn nhịp cả lên , chết , Khánh mà biết chắc sẽ cườu tôi mất

Tôi vẫn giữ nguyên tư thế ấy , nếu không có ai chạy ra phá đám :

-Bảo Nhi, em làm cái gì đấy ?

Quốc chạy tới gỡ tay Khánh ra

-Cậu đang làm gì đấy hả ?

Khánh lặng im, suy nghĩ một hồi . Rồi nói :

-Anh , là anh trai của Nhi ?

Hả??? sao cậu ấy biết

Quốc cũng bất ngờ không kém, chưa nói gì, thì Khánh nói tiếp :

-Đừng nhìn tôi như thế ? Sao anh lại xuất hiện trong bộ đồ ngủ của con gái ?

Bây giờ tôi mới nhìn lại bộ đồ anh hai mặc , một bộ đồ ngủ in hình búp bê baby dễ thương vô đối , chả là , anh ấy hết áo thay , mà lại còn ngại giặt , ngại ra ngoài mua đồ , thế là mặc luôm cái áo ngủ của tôi , cho dù nó cộc không để đâu hết cộc

Quốc đỏ lựng mặt , chạy vội vào thay đồ

Bây giờ còn mỗi tôi và cậu ấy , oaoaoa , không biết nên làm thế nào đây ? cái ôm vừa rồi ...

Nhìn thấy má đỏ lựng lên vì xấu hổ của Nhi , cậu phì cười , rồi nói :

-Chúng ta nói chuyện chút nhé !

Bạn đang đọc truyện *Ngỡ Là Đơn Phương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Em Dâu

"Xin lỗi nhé !"Ngồi vào bàn , cậu ấy lên tiếng , à hẳn là xin lỗi vì cái ôm áp đột ngột vừa rồi

"Hi , không sao không sao "Tôi đáp lại , thật ra thì trong lòng chả vui bome ra , haha

"Cậu ăn đi này , xem có ngon không ?"Cậu ấy đẩy hộp đựng thức ăn cho tôi

"Cậu làm à ? Tôi cũng chưa ăn tới xong , cảm ơn nha" Tôi cười , lần đầu tiên crush làm đồ ăn cho không vui mới lạ

"KHÔNG ĐƯỢC ĂN" Tôi quay về phía phát ra tiếng nói , anh hai tôi sao mà lại nói vậy nhể ?

"Nhờ đâu thằng ấy bỏ đồ vào thì sao ?"

Anh hai oi , anh nghĩ cái gì vậy ?

"Để anh ăn cho" Anh mở nắp hộp ra và ... ăn

Hơ hơ , bảo có đồ mà ăn ? Thật chẳng hiểu nổi

Thế quái nào mà anh Quốc ăn một miếng xong mà chảy nước mắt , cay quá ư ? Tôi hốt hoảng gọi anh

"Anh oi , cay quá ạ ? Sao anh chảy nước mắt ?"

"Không , tại nó NGON QUÁ " Rồi vợ lấy hộp com, và lấy và để

Có gì đó sai sai thì phải , Khánh làm cho tôi mà ? Sao anh hai tôi ăn hết rồi , hức hức

Đến tối , Khánh cũng về . Anh hai chạy sang phòng tôi , nói giọng hồ hởi lắm

"Này Nhi , anh suy nghĩ lại rồi , yêu thằng Khánh cũng được , nó nấu ăn cho , rồi mày cũng chẳng sợ bị đối"

Tôi suốt nửa ngã ngửa ra sau , đó có phải anh hai mà hay có thành kiến với Khánh không vậy ? Mà còn bảo yêu yêu cái gì nữa ?

Tôi mới chợt nhận ra " Con người không thể cưỡng lại sức hút của đồ ăn " Và anh hai tôi cũng không ngoại lệ

Anh còn bảo cái gì , à : "Mày gọi thằng Khánh sang đây nhiều vào , nó nấu đồ ăn cho , yên tâm , chắc chắn nó sẽ đồng ý , vì ai lại làm anh rể mình chết đói đâu , đúng không ?"

Hức , tôi đến chết lã

*****

Sáng sớm , khi bước vào lớp , tôi đã thấy ai đó , là con gái , xinh đẹp lắm , khoác vai Khánh ...

Là bạn gái cậu ấy ư ?

Đột nhiên , cô gái đó quay lại , chỉ chỉ vào tôi , cất giọng

"Em là Bảo Nhi ?"

Tiếng nói trong trẻo nghe êm tai thật

"Vâng , là em" Tôi trả lời , vẫn đắm đắm nhìn vào cô gái trước mắt

Đột nhiên chị ấy cười tươi , chạy vù đến nắm tay tôi lắc lắc

"Đây rồi , đây rồi , chị tìm em mãi , em đâu "

Hơ hơ , cái quái gì đang diễn ra ?

"Hơ hơ , em có người yêu đâu mà chị nói vậy ? Lại còn em đâu ? Chị nhầm người rồi"

"O , thế thằng bé chưa tỏ tình với em à ? Được rồi , chị sẽ xử lí nó" Mai có vẻ tức giận , quay sang lườm Khánh

"Mà em cứ gọi chị là Mai nhé !, thôi chị về đây"

Tôi đứng ngơ ra như ngỗng , cô ấy là ai ? ôm ? em đâu ? tỏ tình ? Tôi chả hiểu cái mô tê gì cả , hức

*****

Mai đang vui lắm , vậy là đã tìm thấy em đâu rồi , xinh xắn đáng yêu , đáng yêu nữa chứ , vậy mà thằng Khánh em cô còn chưa tỏ tình với nó , cái thằng này , đại gái lắm , đến lúc con bé cười thằng khác rồi ngồi đấy mà khóc , cái thằng , con trai gì mà toàn nhờ cả vào chị , nhờ chị bày cách cho , haizzz , mà thôi , thấy em đâu hoàn hảo vậy cô cũng thấy vui , cười tươi như hoa

Cô không để ý có người con trai đứng đó chết lặng , mặt nhăn như khi , lăm lăm

"Cha bố nó , vừa mới ra đường đã nhọ như chó , gặp phải một con thần kinh từ trại tâm thần đi ra"

Mai nghe thấy , cô có thính giác rất tốt , nhìn quanh một hồi , cả cái vỉa hè có mỗi mình cô với người con trai đang chửi , vậy là hấn ... hấn chửi cô

"Này anh kia , cha mẹ không cho anh học hành đàng hoàng hả ? Về nhà mà học chữ lại đi ? Ra đường chửi người ta nghe thành chó sủa không chừng " Mai hất hàm nói

Cái gì ? Chó ? Anh đây là người có học thức đàng hoàng nha , chết tiệt , con điên kia nghe thấy rồi , CHẠY

Nghe vậy , Quốc cầm đầu cầm cổ chạy

"Á à , chửi người ta không xin lỗi , hôm nay ta vui nên tha cho nguoi đấy , lần sau đừng để tao thấy mặt mày , tên chết bầm " Mai lăm lăm

Có gặp lại nhau không ? Chờ chap sau nghen !

Bạn đang đọc truyện *Ngỡ Là Đơn Phương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Oan Gia , Trận Chiến [P1]

-Sắp thi học kì rồi , vì vậy từ hôm nay các em sẽ tập trung vào ôn thi _Cô giáo chủ nhiệm nói nhẹ nhàng

Thịch

Đột nhiên tôi lên con đau tim , đau tim quặn quại , thế quái nào mà thi nhanh thế ? mới vào học được có bao lâu đâu ? Chắc tôi chót

-Bảo Nhi , em mà không cố gắng là đứng bết khối đấy _ cô giáo nhìn tôi

Tim tôi đau quá , cứ với cứ với , lần này mà tôi không học hành cho ra hồn chắc là bị đẩy xuống 18 tầng địa ngục mất thôi , hic , bố mẹ , thầy cô , aaaaaa , còn Khánh nữa , bao nhiêu công sức của cậu ấy đổ xuống sông xuống biển à , aaaaaaaa

*****

Cuối giờ , Khánh chạy vù đến , khoác vai tôi , bảo :

-Đi ăn chút gì không ?

Mặt tôi đơ ra , tính cậu ấy thay đổi liên tục vậy , lúc thì lạnh lùng , lúc thì quan tâm , càng lúc tôi càng không hiểu

-Hừ , làm gì thế , chẳng phải hôm trước đã bảo chúng ta là bạn thân rồi sao ?

-....Ừ , đúng rồi _Tôi sực nhớ ra

Đi trên đường mà lòng tôi cứ thấp thỏm lo sợ , cậu ấy tốt thế , lại nhiệt tình phụ đạo cho tôi , ấy thế mà tôi thì ..... haizzz , kì thi này không vượt qua là tôi cũng chẳng còn cái mặt mũi nào mà nhìn cậu ấy nữa

-Đừng lo lắng quá , cậu làm hết sức mình là được rồi _Như hiểu được suy nghĩ của tôi , Khánh lên tiếng an ủi

-Ừ , cảm ơn cậu

-Quán đồ nướng kia , mình vào ăn nhé

Mùa đông mà , ăn đồ nướng cũng được

Tôi đi theo Khánh vào quán , mà còn tưởng chỉ có hai người thôi , không ngờ

-Khánh , Bảo Nhi lại đây lại đây

Là chị gái hôm trước

-Bảo Nhi ,em ăn gì thì gọi đi

-Ồ , dạ dạ _tôi ập ứng

-Chị hai , chị ăn nhiều không sợ béo à _Khánh hỏi

-Béo cái đéch gì , chị mày ăn nhiều không sợ béo _Mai cầm xiên thịt nhai nhồm nhoàm

Chị hai ? Vậy ra là chị gái Khánh , nhầm rồi , thế mà tôi còn nghĩ là bạn gái của Khánh cơ

Ting ting

Đột nhiên chuông điện thoại tôi kêu

-Em xin lỗi , em ra ngoài một lát

Tôi đang định đi thì chị Mai kéo tay lại , bảo :

-Cứ đứng đây mà nói , đằng nào cũng người một nhà cả

Tôi không hiểu chị Mai đang nói gì nhưng việc quan trọng giờ là nghe điện thoại

-"Bảo Nhi , mày ở đâu hả ? Để tao tìm khắp cả trường rồi nè"

-Em đã bảo là anh không cần đón rồi mà

- "Thế bây giờ mày đang ở đâu ?"

- Ở quán thịt nướng

- "Đội anh tí"

Mấy phút sau

- BẢO NHI

Ba người bọn tôi quay ngoắt lại , ai ngoài anh hai tôi đây

Quốc vừa đi vừa nheo mắt nhìn , có Khánh , có Bảo Nhi , còn kia là ai ? Khoan đã , hình như là .....

- Con .... con THẦN KINH _ Quốc chỉ tay vào mặt Mai hét lớn

- À , thì ra là thằng chó sủa ngày hôm qua _ Mai cũng chẳng phải dạng vừa

- Cô.... cô , sao cô lại ở đây ?

- Tôi ở đâu là việc của tôi , anh quản được chắc ?.... à khoan , anh là .... anh hai của Nhi ?

- Đứng rồi đấy , cô định bắt nạt em tôi hả ?

- Bắt nạt cái đầu nhà anh , em dâu tôi thì bắt nạt cái nổi gì ?

- Ai là em dâu cô ?

- Thì tương lai con bé sẽ là vợ Khánh thì chẳng phải là em dâu tôi ?

Khánh bỗng nhiên đỏ mặt

Còn tôi thì vẫn ngồi đơ ra như ngỗng ỉa

- Ô , thì ra là vậy , thì ra cô là chị gái của Khánh , xem cái đà này thì cậu ta khổ rồi

- Khổ cái gì ? _ Mai ngơ ngác

- Khổ vì có một chị gái vừa thần kinh vừa dữ dằn như cô

Mai tức đỏ mặt nhưng vẫn cười nham hiểm

- Còn anh thì thật may mắn

- May mắn gì ?

- May mắn vì có một đứa em gái đáng yêu như Nhi , còn anh thì sao ? vừa lảm mồm , không có học thức , lại đi bắt nạt con gái

- Cô mà con gái cái nổi gì , bà chằn thì có

- Thôi , hai người dừng lại đi , haizz, mới gặp nhau mà

- Em im đi / Cậu im đi _ Cả hai đồng thanh nói Khánh

#Còn phần 2.

Bạn đang đọc truyện *Ngỡ Là Đơn Phương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Oan Gia, trận Chiến[P2]

Sau một hồi mất tích , em đã trở về rồi đấy.

-Anh hai oi , em muốn đi ăn cơm_ Tôi cắt ngang lời của hai con 'quí dừ' đang sắp đánh nhau

-Hả?Nhi đói?anh đưa em đi_Quốc ngờ ngác một hồi , vừa ăn thịt rồi cơ mà , chẳng lẽ vẫn đói,em gái anh rất lười ăn cơm nha, vậy mà...haizz

-Đi , chị dẫn em đi_Mai kéo tay Bảo Nhi , em dâu của cô không thể để đói được

Tôi cười với chị , chị gái của Khánh tốt thật

Ba người lôi kéo nhau đi , mãi một lúc sau Quốc mới lết xác đi cùng,ai lại để cho em gái mình chơi với cái 'bà chằn' kia được.

Khánh im lặng, cậu nhóc biết Bảo Nhi chỉ đang muốn phá tan chuyện cãi nhau của Quốc và Mai mà thôi

Tưởng rằng sẽ thay đổi được tình hình

Nhưng sự thật thì

-Á Á Á Á_Mai hét lên khi vừa ngồi xuống ghế

Cô nghiêng răng kèn kẹt , thủ phạm là ai ngoài cái tên Quốc kia chứ, thì ra hần xung phong kéo ghế cho cô rồi trả đũa , tên chết tiệt

-Chị,chị có sao không_Tôi và Khánh đồng thanh

Nâng người chị ấy khỏi chiếc ghế , tôi thấy quần của chị ấy bị rách , có một cái đĩa ở chiếc ghế chị ấy ngồi

Anh hai tôi làm đây mà

Quốc nén cười , cái vẻ mặt của Mai khi tức giận thật đáng ngăm a.

Mai cười nhếch mép , tỏ ý khiêu khích

Mai đòi ghế , ngồi đối diện Quốc , nói :

-Chúng ta chơi một trò chơi được không Quốc?

-Chơi thì chơi,luật thế nào

-Rất đơn giản , ai mà kêu trước người đấy sẽ thua,mà đã thua phải làm chó,kêu ba tiếng gâu gâu_Vừa nói , Mai vừa duỗi đôi chân mềm mại và

-á á á _Quốc kêu ba tiếng thất thanh , đầu quá , con bé chết tiệt , giám dẫm lên chân mình

Vậy là cuộc đấu đá được diễn trong nhà hàng , nhưng đã nghiêng phần thắng về phía Mai , vì cô đi giày cao gót

-Hay mình đi ra chỗ khác nhé?_Khánh hỏi tôi , không nên ở lại đây quá lâu làm gì , nhìn mãi cũng chán

-à, ừ , cũng được _Tôi gật đầu đồng ý

Tôi và Khánh bước ra khỏi tiệm , cùng đến công viên , cùng đi hóng mát , nhìn vào cứ giống như những cặp tình nhân vậy.

Đột nhiên , máy điện thoại của tôi reo chuông lên

Tôi vuốt màn hình , nhíu mày ... là số lạ

"Đến bệnh viện XXX mau , Sơn đang cấp cứu" giọng nói vừa hoang mang , pha lẫn sợ sệt cất lên .(lại cái tên này)

Tôi chạy với vận tốc nhanh nhất có thể , mặc cho tiếng của cậu ấy í ới phía sau (chị oi , chị đừng bỏ Khánh nhà em, em buồn)

Bạn đang đọc truyện *Ngỡ Là Đơn Phương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Khoảng Cách

Tôi chạy hòng học đến bệnh viện gần nhất , lo lắng , bất an , đôi bàn tay tôi run lên khi nhìn thấy cánh cửa phòng đang cấp cứu , đặt hai tay lên trán , cố trấn an bản thân .

-Cháu là Bảo Nhi? _ Tiếng nói của một người phụ nữ kéo tôi trở về thực tại

-Đúng rồi bác.Bác là?

-Bác là mẹ của Sơn ..... thằng bé ra nước ngoài được một tháng là đã đòi về , bác lo lắng nên về Việt Nam theo nó...ai ngờ....._Bác gái nghẹn ngào

-Bác đừng lo lắng quá , cậu ấy sẽ ổn thôi_ Tôi cố trấn an bác

Bác không nói gì , lặng lẽ ngắm tôi , không biết bác ấy vui mừng hay lo lắng nữa mà đôi mắt bác ánh lên nhiều tia phức tạp.

Một lúc sau , cánh cửa phòng cấp cứu mở ra , bác gái cùng tôi bước nhanh hỏi bác sĩ , ông nói:

-Cấp cứu thành công , đợi một tuần nữa là có thể xuất viện

Lúc này tôi và bác mới thở phào nhẹ nhõm , may quá , Sơn không sao rồi

-Bây giờ có thể vào thăm được chưa bác sĩ?

-Được rồi , nhưng đừng làm bệnh nhân xúc động

Tôi và bác gái vào phòng bệnh của Sơn , tôi có hơi choáng váng , mùi thuốc súng đặc sệt

Một lúc sau , Sơn tỉnh dậy , khuôn mặt trắng bệch , hướng đôi mắt thần thờ nhìn tôi

-Bảo....Nhi_Son nói với giọng mệt mỏi , giờ bàn tay lên

Tôi vội vàng nắm bàn tay ấy , tôi nghĩ cậu đang cần tôi

Từ vừa nãy đến giờ , Sơn không nói một lời nào với mẹ mình , vì vậy bác gái bỏ đi với nguyên nhân : mua cháo

-Sao cậu lại thành ra thế này? _tôi lên tiếng

Son im lặng , nắm chặt đôi bàn tay tôi , ngắm nghía khuôn mặt tôi , trong đáy mắt cậu đượm buồn

-....Tôi nhớ cậu

Ba từ được phát ra một cách đồng dạng , cũng đủ làm tôi choáng váng

Cổ trấn tĩnh lại bản thân , đôi bàn tay tôi đan vào nhau , cố gắng ngăn dòng suy nghĩ hiện lên trong đầu mình

-Hi hi , cậu nhớ bạn cùng lớp cũng phải thôi_ tôi cố gắng dãn ra một nụ cười tự nhiên nhất có thể.

Son nhìn vào mắt tôi , đôi mắt càng lúc càng buồn , cậu nói to:

-Không phải nhớ đơn thuần , tôi nhớ vì TÔI YÊU CẬU_Son nói , một câu nói gần như trong vô vọng

Tôi giật mình , cắn chặt lấy môi mình , cố gắng kiềm chế , tôi hiểu , người yêu đơn phương khổ lắm , thích một người không yêu mình , chẳng khác nào cố gắng dành giật một thứ mãi không thể thuộc về mình , tôi cũng thế , tôi thích Khánh , dù tôi chưa bao giờ nói ra , nhưng tôi cũng hiểu , Khánh không thích tôi(cái này chưa biết đâu à nha)

Nhưng nếu cứ để cậu ấy hy vọng thì chẳng khác gì làm khổ Sơn cả.

-Tôi không thích cậu _Tôi miễn cưỡng nói , bước nhanh ra phía cửa, sợ rằng khi nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Sơn , tôi sẽ mềm lòng

Nhưng tôi chưa kịp đi được hai bước chân , tiếng nói của Sơn lập tức níu kéo tôi lại

-Cậu thích Khánh đúng chứ? _Tiếng nói khàn khàn , một câu nói trong hy vọng

Câu nói ấy đã đánh vào trái tim tôi

Tôi không quay đầu lại , trả lời một câu nhanh chóng , có lẽ , về sau tôi sẽ hối hận

-Tôi không thích Khánh

Tôi bước tiếp , nhanh chóng để giấu đi giọt nước mắt đắng ngắt

Không phải vì tôi sợ Sơn biết chuyện , mà vì tôi không muốn làm tổn thương cậu ấy nữa

Tôi nợ Sơn

Nhưng không dám mở miệng xin lỗi

Câu nói của Bảo Nhi không chỉ làm đau hai người, mà còn tổn thương một người nữa

20 phút trước

Khánh đuổi theo Bảo Nhi , thấy cô vào phòng cấp cứu , cậu dừng lại

Có thể là người thân

Cũng có thể là.....

Tìm cậu bất chợt rung lên , mong rằng sự việc không giống như cậu nghĩ

Nhưng

Là hấn ,là cái tên chết tiệt đó

Hấn tỏ tình với Bảo Nhi lần thứ 2

Cậu thờ phào nhẹ nhõm , Bảo Nhi không đồng ý

Hấn hỏi một câu làm cậu tò mò

-Cậu thích Khánh đúng không?

Cậu thật sự rất muốn biết Nhi có thích cậu không,hay chỉ đơn thuần là bạn bè

-Tôi không thích Khánh

Một câu nói rõ ràng , quả quyết làm trái tim cậu đập lỡ một nhịp

Cô ấy không thích cậu

Cậu bước đi , nước mắt và mưa hòa thành một

Chiều mai sẽ có chương mới nhé , để lại cmt làm động lực nào

Bạn đang đọc truyện *Ngỡ Là Đơn Phương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Hotboy Hải Đăng

Dạo này hội bay bơ truyện của ta rồi , hức hức .Còn bơ nữa là ta không viết nữa đâu nhé

HỨ

Quán bar

Một người đàn ông , à không phải là một người thanh niên đang ngồi uống rượu.Những chai đựng chất lỏng màu đỏ đang voi dần , voi dần .

Người thanh niên mặc một chiếc sơ mi trắng , cùng cà vạt đồng bộ , nhưng bây giờ chỉ thấy quần áo nhàu nhúm , nhìn rất giống thất tình

Khuôn mặt đẹp trai của người đó vì uống quá nhiều rượu mà đỏ ửng,mái tóc bù xù

-Mày muốn uống đến bao giờ nữa đây? _Hải Đăng nhìn thấy người bạn thân của mình , bực quá hét to.

Khánh ngược lên nhìn , xong lại cúi đầu uống tiếp

Hải Đăng bực bội thực sự , tên chết bầm , dám lơ lửng nói của cậu.

Hải Đăng giật lấy chai rượu vang khỏi tay Khánh , bàn tay còn lại nắm lại , dùng lực đâm bơm bóp vào mặt Duy Khánh

Ấy thế mà Duy Khánh vẫn không mấy may quan tâm tới người con trai tức sắp học máu mồm kia.

Con tức giận tăng ngàn ngạt , Hải Đăng nén giận lại , quát ầm lên

-CON NÀO LÀM MÀY THẬT TÌNH ĐÚNG KHÔNG?_Chỉ có thể là thật tình , chứ có bao giờ Khánh uống nhiều rượu thế này đâu-Hải Đăng nghĩ bụng.

Khánh có chút giật mình nhưng vẫn chăm chú vào chai rượu đang uống dở của mình

-Chết tiệt , TAO SẼ TÌM CON ĐÓ , CHO NÓ BIẾT THỂ NÀO LÀ ĐỊA NGỤC_Hải Đăng rú ầm lên

Đúng theo suy nghĩ của cậu , vừa nghe Hải Đăng nói , Khánh tỉnh hẳn , nắm hai bên cổ áo Hải Đăng

-Mày giám làm gì cô ấy , tao sẽ cho mày chết_Duy Khánh mất bình tĩnh thật sự , Hải Đăng có ba đời là xã hội đen , hẳn sẽ không nương tay với bất cứ ai , ngay cả Bảo Nhi

Hải Đăng cười lớn , xem ra kế hoạch của cậu đã thành công , vừa mới tấn công vào đứa con gái hắn yêu là hắn bắt giác rung mình ngay , nói thì nói vậy chứ , cậu cũng chẳng muốn động đến con gái làm gì .

Duy Khánh nhăn mày khó hiểu , rồi cậu bắt giác nói lòng tay ra , khuôn mặt cứng đờ , Hải Đăng đang đùa cậu.

-Nói đi , tao giúp , mày muốn nối lại tình xưa hay tán tỉnh em nào_Hải Đăng vỗ vai Duy Khánh , gì chứ , một thằng con trai cao thủ tình trường mà nó không hỏi , rồi bày đặt thật tình làm cậu hết cả hồn.

Khánh cũng không ngại nói thẳng

-Cô ấy không thích tao...._Khánh kể lại mọi chuyện cho Đăng nghe

Nghe xong , Hải Đăng vuốt cằm chột

-Nó chưa thích mày thôi , tao bày kế này , con bé đó chắc chắn sẽ cắn câu.

Hôm qua tôi nằm mơ thấy ác mộng , tôi rung mình nên dậy rất sớm

Vừa mới bước vào trường , tôi đã thấy nhỏ Hà hí ha hí hờn chạy đến

-Ê , mày , trường mình có hotboy đó , nhanh lên nhanh lên

Tôi cười khi khi , thì ra nó đến sớm để ngắm soái ca , chứ bình thường chẳng bao giờ nó đến trường sớm thế

Bước về phía học sinh nữ đông đủ đó , tôi còn chưa kịp nhìn hết mà cái Hà đã rú lên

-Ôi cha mẹ ơi , đẹp trai quáaaaaaaaaaaaaaaaaa

Và cái giọng thanh cao của nó dĩ nhiên là hội tụ hàng trăm ánh mắt đổ dồn

Bao gồm cả chàng hotboy kia

Cậu ta bước đến chỗ tôi đứng , để tay giữ cằm về dăm chiêu lãm

Còn cái Hà thì chảy cả nước dãi ra rồi

Hình như cậu ta nhìn tôi thì phải

Đôi mắt sắc lém ấy nhìn từ đầu đến chân

Nếu không phải có nhiều người ở đây là tôi sẽ cho cậu ta mấy cái bạt tai rồi

Nhìn gì mà nhìn ? chẳng khác nào mấy tên biến thái để ý phụ nữ cả

Tôi còn đang suy nghĩ linh tinh , cậu ta đã phán một câu xanh rờn

-Cô gái đó đây ư? lạ nhỉ? Mặt trẻ con , người bé tí , người gần như lùn chẳng khác gì học sinh lớp 5

Tôi như hóa đá trước câu nói thực sự .....quá đúng của cậu ta

Chỉ là cậu ta quá vô duyên , vừa gặp mà đã phán người ta như vậy

Tôi sẽ cho cậu ta một bài học , hừ

Nhưng tôi chưa kịp cầm giấy lên thì

BÉP , BÓP

HỰ , ÁAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Tiếng đánh nhau giữa cái mặt và cái ... giày

Đĩ nhiên là cái giày thắng

Cùng với

-Đồ con chó , tướng đẹp trai mà muốn làm gì thì làm hả?tôi cho cậu chết , chết này , chết này

Hà đánh giúp tôi , thế mới biết được bạn bè thực sự

Nó bỏ trai đẹp để theo tôi

Nhưng đánh thế cũng mỏi tay , cũng nhanh hỏng giày

-Đi thôi , Hà ơi , kệ cái thằng điên ấy_tôi kéo tay nó đi , để cho người đằng sau

Sững sờ

Hải Đăng cắn răng , khóc không được , cười cũng chẳng xong .Thật sự là cậu rất choáng váng nha , hỏi cái tên Khánh đấy mãi mới biết con bé Bảo Nhi này , tưởng nó hiền lành thế nào , hóa ra cũng dữ như cọp.Không ngờ câu cuối cùng con bé thốt ra thật "có tâm".

Hừ hừ , dạo này hội bay đang bơ truyện của ta , không tăng nổi 100 view ta ngừng viết.

Bạn đang đọc truyện *Ngỡ Là Đơn Phương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Hiểu Lâm

Đọc hết chương mình sẽ thông báo , có thể sẽ làm các bạn thất vọng.

Vào truyện thôi

Vừa bước vào cửa lớp , tôi đã cảm thấy lạnh sống lưng cùng với nhiều ánh mắt mang đầy ý cười

Có phải...điều lo sợ của tôi đã đến

Tôi là người rất nhạy cảm,vì vậy , tôi mong sự việc không như tôi nghĩ

Ngồi xuống bàn , những tiếng cười đùa vẫn cứ dồn dập làm tôi khó thở

Một lúc sau , Khánh đến lớp

Rồpppppp

Bumggggggg

Pháo bị bắn ra làm tôi càng lúc càng thấy lo lắng

Chẳng lẽ , là đúng thật?

Cả lớp chạy đến túm tụm , cười cười,nhìn Khánh

Còn tôi cũng bị lôi vào cuộc

-Mọi người làm gì vậy????_Tôi giật mình khi họ đẩy tôi đứng trước mặt cậu ấy

-CHÚC MỪNG BẢO NHI VÀ DUY KHÁNH NHAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA_Tiếng reo hò của cả lớp làm trái tim tôi đập loạn xạ

Họ biết là tôi thích Khánh ư???Không được

-Mọi người nói gì lạ vậy?_Tôi hỏi để muốn thanh minh

-Gia vờ gì nữa?Tao biết mày và Khánh thích nhau mà_Yến nói , đưa ra một bọc hình ảnh_Xem đi , đây là gì?

Tôi run run cầm bọc giấy , mở ra , đó là....

Hình ảnh của tôi và Khánh đang ôn bài,đang đi ăn thịt nướng

Chỉ là , cười với nhau rất vui vẻ

Tôi nhìn cậu,kì lạ , cậu không nói gì,cũng không phản kháng,chi lặng im nhìn tôi

Lần này tôi sai thực sự rồi

Tôi không nên crush cậu ấy,cũng không nên gần gũi cậu ấy quá

Tôi biết,cậu im lặng vậy là vì không muốn dây dưa vào rắc rối mà thôi.

Tôi cười chua chát,nếu bây giờ tôi thừa nhận rằng tôi thích Khánh thì sao nhỉ?

Tình bạn cũng chẳng còn

Còn nếu tôi phủ nhận , thì Khánh cũng không bị vướng vào rắc rối , tôi cũng không bị lộ tẩy

Dù tôi có là người ích kỉ,thì đặt trong tình huống này

Tôi không nên nghĩ cho tình yêu đơn phương của mình,thứ tôi cần nghĩ là việc giúp Khánh , giữ lấy danh dự,không bị hiểu lầm.

Đúng vậy

Tôi không dám nhìn vào mặt ai,lặng lẽ nói ,cái câu mà có lẽ cả đời này tôi không thể quên

-Chúng tôi là bạn thân , giúp đỡ nhau là chuyện nên làm , hà có gì các cậu nghĩ tôi và Khánh có cái quan hệ đó?Còn nữa ... tôi không thích Khánh , mong các bạn đừng hiểu lầm_Cái câu'tôi không thích Khánh' được tôi nói lần thứ 2,tôi cũng không muốn nói trái với trái tim mình , nhưng đối với dai đẳng như lớp tôi,tôi cần phải nói dứt khoát.

Nói xong,tôi chạy ra khỏi lớp,để che dấu hàng nước mắt dài

Cùng với nỗi đau không đáy

Tôi chạy một mạch vào nhà vệ sinh,ngồi khóc như một con điên

Nếu tôi có đủ dũng khí để thổ lộ với cậu ấy thì bây giờ tôi đã không đau như thế này.

Trong lớp,mọi người ngán tò te,ai nấy đều lắc đầu ngán ngẫm về chỗ ngồi,haizz,hết cả cho vui rồi,tưởng là sắp có một cặp...ai ngờ

Khánh đứng chôn chân tại chỗ,chưa bao giờ cậu thấy đau đớn như thế này,là cậu ích kỉ,chi muốn có được thứ mình muốn mà làm mất mặt cô ấy

Bước ra khỏi lớp cùng hai hàng mi lăn dài trên má,cậu chon vào góc cây,ngồi xuống,thả hai bàn tay ,dựa đầu ,cậu nhắm mắt suy nghĩ

Tại một nơi khác

-Cái gì??Không thành công á?Tao đã phải thuê cả thám tử điều tra chụp lại từng khoảnh khắc hai đứa nó đi cùng nhau mà thất bại á?_Hải Đăng như không tin vào tai mình khi nghe xong vụ việc của Bảo Nhi và Duy Khánh

-Ừm,tao tung tin cho cả lớp đấy , thế mà...haizz_đầu dây bên kia trả lời

-Tao biết rồi_Hải Đăng thờ dài

Quán bar

Khánh bước vào quán bar,ngồi uống rượu,lần này cậu không cảm thấy như lần trước

Mà là đau kinh khủng

Cậu cười nhạo bản thân mình,tại sao cứ cố gắng dành giật người con gái ấy chứ?

Phải chăng đây là tình đơn phương không có hồi kết

Vậy thì cậu chắc chắn sẽ không làm bản thân mình vấp ngã thêm lần nào nữa(còn chưa chắc nha)

~~~~~

Tôi vào lớp , lau sạch nước mắt rồi nhìn về phía bàn của Khánh,cậu ấy không có ở đây

Bỏ tiết sao

Cũng phải thôi , chắc cậu ấy cảm thấy mất mặt lắm khi phải gán ghép với một đứa con gái tầm thường như tôi

Chắc chắn vậy

~~~~~

Vài ngày sau , tôi đi học , tất cả đều diễn ra như bình thường nếu như....có cậu ấy

Cậu ấy rất thích học

Phải chăng cậu đang cố tình tránh mặt tôi?

Tôi cười buồn

~~~~~

Hôm nay anh hai tôi đi làm , nên tôi phải đi bộ về nhà

Tùng đột gió tạt vào mặt tôi

Lạnh buốt

Nhưng lạnh đâu bằng trái tim tôi

Nếu bây giờ cậu ấy xuất hiện

Chỉ để cản tôi nhìn thấy cậu

Tôi cũng cảm thấy trái tim tôi rạo rục và ấm áp

Nhưng...cả tuần rồi , cậu vẫn như vậy,không đi học

Cũng không thấy ngoài đường.

KITTTTTTTT

Tiếng ô tô phanh gấp làm tôi giật mình trở về thực tại

Nhưng chỉ vài giây sau

Tôi hoảng hốt khi bị mấy người đàn ông lạ mặt kéo vào xe

Tôi đang bị bắt cóc ư????

~~~~~

Tác giả:Như giới thiệu ở đầu truyện , mình có một tin buồn cho các bạn

Tại sao dạo này mình không đăng chương mới?

Bởi vì mình đang có ý định bỏ truyện , có thể lần này là chắc chắn

Bởi vì lượt follow ,cmt , đề cử ít quá,mình không có động lực

Thứ hai,dạo này mình đang ôn thi hsg

Tuần sau mình thi rồi,vì vậy nên

Nếu thứ 4 tuần sau mình làm được bài mình sẽ đăng 3 chương

Còn nếu không thì chắc mình sẽ ngưng truyện một thời gian , để học lớp nâng cao,và cũng không có thời gian đăng truyện

Dù sao vẫn cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình suốt thời gian qua.

Bạn đang đọc truyện *Ngỡ Là Đơn Phương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Trong Cơn Mê Sảng

Chào các bạn , mình sẽ đăng 2 chương trước khi mình đi thi

Hehe,mong các bạn đừng bỏ truyện nhé

Vào truyện thôi nào

Mấy người này là ai?Tại sao lại bắt cóc tôi?Đầu óc tôi suy nghĩ liên tục , tôi có làm gì ai đâu.Hay là họ muốn bán tôi sang Trung Quốc đây , hay là muốn đánh chết tôi đây?.Nghĩ đến đây , tôi lắc đầu nguây nguẩy , không suy nghĩ nữa .

Chân tay khó chịu quá , bị người ta túm chặt , tôi cắn môi,sung đỏ lên rồi . Trời , người tôi có thịt mấy đâu mà họ hành hạ da thịt tôi ác thế

Tôi cũng không dám nói gì , hoặc hét lên , tôi đang ở cái thế bị động thế này , còn chẳng bỏ trốn được nữa là phản kháng.Chỉ nhắm mắt chờ số phận

Một lúc sau , tôi bị kéo ra khỏi xe ô tô , đẩy mạnh vào làm tôi suýt té ngã.Âm nhạc sập sình làm tôi mờ mắt,và đập vào mắt tôi là thân hình cao lớn của ai đó

Tôi rất tò mò xem đó là ai

Ngước cổ lên , tôi suýt nữa giật mình ngã ngửa

Là cái tên hôm qua

Cái tên mà tôi gọi hần là 'thằng điên'

Lần này thì chết rồi , có phải vì hôm trước tôi chửi hần nên hần mới bắt cóc tôi?

Tôi khóc thầm trong lòng , lần này chắc chết thật rồi

BỐP

Một cái bạt tai giáng xuống khuôn mặt của tên áo đen đứng ngay cạnh tôi

-Mày ăn gan hùm rồi phải không?Mày dám động đến cô ấy à?_Khuôn mặt của Hải Đăng tối sầm , đôi mắt di chuyển đến vết bầm trên tay tôi

Mấy người áo đen sợ hãi quì xuống , nói khản khản

-Xin cậu chủ tha tội _ Cùng với mấy cái đập đầu mà tôi nghĩ là đau lắm

Tôi hết nhìn mấy tên áo đen rồi lại nhìn hần ,rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra????

Chưa kịp nghĩ , hần đã kéo tay tôi cùng lời nói sốt ruột

-Nhanh lên , không còn thời gian nữa đâu.

Tôi cũng sợ sệt chẳng kém , trong này toàn mấy ông trùm xã hội đen ăn chơi vậy.

Cậu ta bước về phía người thanh niên đang nằm gục xuống bàn

Trái tim tôi bất giác đập mạnh

Người đàn ông mặc chiếc sơ mi trắng , đầu tóc rũ rượi , khuôn mặt đỏ bừng vì uống nhiều rượu quá

Không ai khác

Là Khánh

Là cậu ấy , người con trai mà hằng đêm tôi nhớ

Lần này , tôi không suy nghĩ mà chạy đến chỗ cậu ấy

-Khánh,cậu làm sao vậy , cậu tỉnh dậy đi _Tôi lay lay vai cậu ấy

Trong cơn mê sảng , Khánh nghe thấy tiếng gọi ấy , giọng nói rất quen

Cậu cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu , tuy hình ảnh rất mờ nhạt , nhưng cậu vẫn nhìn rõ người trước mặt

-Bảo ...Nhi _ Cậu nói cả nỗi nhớ , cả nỗi đau cùng với sự trách móc

Hải Đăng chạy đến , phải xen vào chuyện này mới được , đang ăn mòn trái tim FA của cậu đây.

-Cậu theo tôi về cùng Khánh nhanh lên _Đăng nâng tay Khánh lên vai mình

Tôi cũng muốn đỡ lắm nhưng không được , tại tôi thấp quá , haizz,đành ngậm ngùi theo sau

Vào nhà Khánh , chị Mai đã hốt hoảng chạy đến , mà công nhận chị ấy khỏe thật , nâng cả người Khánh vào trong phòng mà không cần ai giúp đỡ

Chị ấy nói

-Bảo Nhi ở lại đây nhé , chị đi nấu canh giải rượu

Tôi đang nhìn Khánh nên gật đầu lia lịa

-Vâng chị

Mai cười đều ,con bé ngây thơ quá , không nhận ra mình đang giành thời gian riêng tư cho nó à?

Còn tên Hải Đăng kia bảo bạn việc nên về trước.

Chị Mai đi rồi , tôi vẫn chăm chú nhìn Khánh , con bệnh thích trai đẹp của tôi lại nổi lên

Công nhận bây giờ cậu ấy đẹp trai thật

Ngủ nhìn còn hiền nữa chứ

Bỗng nhiên khuôn mặt cậu ấy nhăn nhó,tôi hốt hoảng nắm chặt tay cậu ấy

Cậu ấy nói , đôi mắt vẫn nhắm , nhưng tôi nghe rõ

-Bảo Nhi,đừng rời xa tôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngỡ Là Đơn Phương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tình Yêu Từ Gấu Hồng

Tôi giật bản mình khi nghe cậu nói.

Đừng rời xa tớ??

Trong đầu tôi bỗng chốc nghĩ đến ba trường hợp: Một là do Khánh uống rượu say, không làm chủ được lời nói

Hai là người con gái mà Khánh nói đến ắt hẳn là người quan trọng của cậu ấy. Vậy ai tên Bảo Nhi nhỉ? Cái tên giống tên tôi thật đấy

Ba là ... cậu ấy đang nói đến tôi

Nghĩ đến đây, tôi lắc đầu nguầy nguậy, sao có thể là tôi được chứ?

Trong khi tôi đang suy nghĩ thì chị Mai bước vào, cười tươi hỏi:

-Bảo Nhi ăn cam đi em

Chị ấy thân thiện quá, chẳng giống như ai đang nằm trên giường kia

-Dạ, em cảm ơn_ Tôi đáp rồi ngập ngừng hỏi_....Chị Mai ơi, Khánh, Khánh, cậu ấy có quen ai tên Bảo Nhi không chị?

Mai hơi nhíu mày, thằng em cô có bao giờ biết ai ngoài em đâu cô chứ?

-Thằng Khánh có bao giờ chơi với ai ngoài em đâu? Mà nó cũng chỉ biết con gái tên Bảo Nhi là em thôi mà

Tìm tôi đập lờ nhip, vậy, vậy là....

-Mà sao em lại hỏi vậy?_ Mai ngạc nhiên hỏi

-Ơ, em...em_ Tôi ấp úng, định không nói nữa, nhưng nghĩ lại, chị ấy là con gái, và lại tâm sự với chị ấy cũng tốt ấy chứ, thế là tôi kể cho chị ấy nghe

Nghe xong, chị ấy nói một câu mà tôi càng nghe càng không hiểu

-Đàn ông khi say sẽ nghĩ tới người phụ nữ họ yêu nhất, phụ nữ khi say sẽ nghĩ tới người đàn ông họ hận nhất, em hiểu chứ?

Tôi lắc đầu, không hiểu, càng nghĩ càng không

Mai nhăn mặt, mũi thở phập phồng, con bé này, sao mà ngốc thế chứ? Đã gợi ý đến thế rồi mà không nghĩ đến thằng Khánh thích con bé, hừ, bực chết mất.

Còn thằng Khánh nữa, nhút nhát chết được, sao không tỏ tình luôn cho rồi, còn bày đặt uống rượu, thế là Hải Đăng phải gọi điện cho con bé, vừa phiền phức cho em đâu của cô chứ. Đàn ông con trai gì mà yếu đuối, một tí đã nản rồi....hừ

Bực quá hóa giận, Mai gào lên

-Thằng Khánh nó không thích ai hết đâu em, em đừng có lo, nó mà làm phiền em nữa chị đánh chết nó.

Tôi có chút hoảng sợ khi thấy bộ dạng của chị Mai lúc này, càng lúc chị càng dữ dằn

-Thôi, chị đưa em về nhé, cũng muộn rồi_ Nhìn khuôn mặt tái mét của Bảo Nhi, Mai dừng lại

-Ơ...dạ, vâng_ Tôi hoàn hồn

Trên xe ô tô, chị hỏi tôi

-Em thích gấu bông không?_ Con bé đáng yêu vậy chắc thích những thứ như thế, Mai nghĩ

-Em có_ Tôi sợ hãi hỏi nhỏ mình rất thích ôm gấu bông ngủ

Mai nở nụ cười, bước đầu tiên đã hoàn thành

Sáng hôm sau, tôi vào lớp đã thấy mừng

Khánh đi học rồi

May quá

Vẫn cái bộ dạng điềm tĩnh và khuôn mặt lãnh đạm ấy

Tôi nhắm mắt , mở mắt ..... vẫn là cái thứ đó

Con ..... con gấu bông

Tôi suýt nữa định đi khám mắt luôn í,cái đó...cái đó

Không bao giờ tôi nghĩ đến

Một người lạnh lùng như Khánh mà lại mang gấu bông đi học?

Chẳng lẽ....tặng bạn gái à?

-Bảo Nhi , tặng cậu _Khánh giờ con gấu bông màu hồng xinh xắn

Cậu ấy nói giọng điềm nhiên mà tôi thì vô cùng vô cùng shockkkkkkkkkk

-Sao ? Không thích à?

Tôi lại mừng rỡ đến cái ngày cậu ấy giận và tránh mặt tôi cả buổi , thế là tôi không do dự nữa mà cầm lấy nó ngay

-Cám ơn cậu _Tôi lí nhí đáp

May mà hôm nay tôi đến sớm,nếu không thì gặp phải mấy đứa lớp tôi , chúng nó lại xuyên tạc thành tình yêu cho mà xem

-Chiều nay bù phụ đạo nhé

Tôi gật đầu

Cho dù tôi không muốn nghĩ đến nhưng nó cứ hiện ra trong đầu tôi câu hỏi

Tại sao cậu ấy thay đổi nhanh thế chứ?

Hôm qua , lúc Khánh tỉnh dậy

-Mày còn không mau ngồi dậy uống canh lấy lại sức , hừ , con trai gì mà nhút nhát .....Mày mà cứ như vậy thế nào mày cũng mất vợ như chơi _Mai quát ầm lên , cô đã chọn Bảo Nhi làm vợ Khánh từ lâu rồi

-ý chị là sao? _Khánh hỏi , Nhi chưa thích ai mà

Bực mình quá , Mai bịa

-Hôm qua , có cái tên con trai nào đó mang nhẫn kim cương cầu hôn nó kia kìa,con bé chưa trả lời nhưng chưa chắc đã không đồng ý ... hừ

Trái tim Khánh nhói lên từng hồi , chắc là cái tên Sơn kia rồi, sao hần dai như đĩa vậy

Còn nữa,hắn đã cầu hôn rồi sao?Sao nhanh vậy?Không,bây giờ cậu phải phấn chấn lên để cướp lấy cô ấy,đúng,không thể để cô ấy rơi vào tay người khác.

-Con bé thích gấu,mày muốn làm gì thì làm

Vậy là trong đêm , Khánh mua ...một trăm con gấu, rồi cuối cùng chọn gấu màu hồng(vì không biết Bảo Nhi thích loại nào

-----

Mình sẽ viết truyện tiếp nhé, 1 ngày ra 1 chương truyện bất kì.Mong các bạn tiếp tục ủng hộ mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngỡ Là Đơn Phương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Cậu Bất Chấp Tất Cả

Chiều nay học phụ đạo , tôi đến rất sớm ,à,thế mà

Cậu ấy còn đến sớm hơn tôi

Cậu ấy không nghỉ trưa sao?Sao đến sớm vậy?

Tôi ngồi học , cậu ấy giảng rất kĩ càng , tôi càng lúc càng thấy buồn

Lực học của tôi , tôi biết chứ.Cho dù có cố gắng thì cũng chỉ đạt được trên trung bình , mà nhất là môn toán

Mặc dù cậu ấy đã từng nói tôi cứ cố hết sức là được,nhưng tôi vẫn thấy áy náy.

Một người dành bao nhiêu thời gian , công sức để phụ đạo tôi , mà tôi không đạt kết quả tốt thì...

Haizz

Áp lực , áp lực aaaaaaaa

Phụ đạo xong , tôi và cậu ấy cùng về , trên sân trường lác đác vài người

Đang chơi bóng rổ

Tôi bĩu môi , cái bộ môn si nhục chiều cao của tôi là đây

Mặc dù crush có thích chơi thì tôi cũng chỉ thích nhìn cậu ấy thôi , chứ còn mấy người ham mê bóng rổ kia , tôi đều không có mấy thiện cảm

Hừ hừ

Mãi chìm đắm trong suy nghĩ mà tôi không để ý

Quả bóng đang bay tới mặt mình

Nhưng khi tôi biết rồi thì sao? Đâu có kịp nữa

Mắt tôi mở to , miệng há hốc

Bốp

Quả bóng đập vào tay Khánh,là cậu ấy đỡ bóng cho tôi

ối

Tôi còn chưa kịp lấy lại bình tĩnh thì có tên nào đó

Chạy tới nhặt bóng và

-Chào,Duy Khánh,lâu rồi không chơi bóng nhỉ?

Người đầu mà bất lịch sự quá,chẳng thèm xin lỗi lấy một câu.

Mà nhắc mới nhớ , lâu rồi không thấy Khánh chơi bóng rổ.

-à,mà quên , chính mày là người đã làm đội bóng của trường thua còn gì?Hahaha...bây giờ tao mới nhớ ra

Là sao ? Tại sao lại như vậy chứ?

Tôi không hiểu,Khánh chơi giỏi như vậy,sao lại làm đội bóng của trường thua được chứ?Hay có nguyên nhân nào khác

Duy Khánh im lặng,mặc cho những lời châm chọc của người bạn cùng đội bóng lần trước , chắc hẳn , có điều gì đó làm Khánh khó nói.Nếu không , với một người cao ngạo như Duy Khánh,chắc chắn sẽ không cho phép bất kì ai động đến lòng tự trọng của cậu.

Một lúc sau, cậu ta đi chơi bóng tiếp,Khánh và tôi cũng đi về.

Tôi và Khánh không nói một câu nào,thật ra tôi cũng muốn hỏi cậu ấy lắm,nhưng cậu ấy im lặng như vậy , tôi cũng không muốn mình trở thành người nhiều chuyện nên không hỏi .

-Cậu thích bóng rổ chứ?_Khánh lên tiếng , phá tan bầu không khí im ắng.

-ơ....tớ có....ừm ... mà sao cậu không chơi bóng nữa thế?_Lần này tôi quyết tâm hỏi , không chần chừ nữa

Khánh trầm mặc một lúc rồi đáp

-Năm lớp 10 , tớ không tham gia thi đấu , do bóng rổ năm đó chỉ mang tính chất báo thù , một người trong đội bóng trường mình có xích mích với trường khác , hai người họ mang trận bóng ra để đối địch nhau , nếu ai thắng , người đấy chắc chắn sẽ bị đánh như từ....

Tôi hiểu rồi , thì ra đó là lí do cậu ấy không chơi bóng nữa,vì nếu ai thua cũng vậy thôi , cũng phải chấp nhận điều kiện của luật chơi ... sẽ bị đánh , vì vậy Khánh không phủ nhận việc cậu ấy làm đội bóng thua...nhưng đâu phải lỗi của cậu ấy chứ,cho dù Khánh giúp trường thắng thì sao? Vẫn là kết cục đó thôi.

Lúc đó , tôi nghĩ học nên không biết điều ấy

Cậu ấy không lạnh lùng như tôi nghĩ

-Năm nay , tớ sẽ đấu bóng rổ_Khánh nói

Tôi ngạc nhiên , cậu ấy không sợ bị người khác nói ra nói vào vì làm mất danh tiếng của trường năm ngoái sao. ít nhất vẫn có những lời nói không tốt . Một người cao ngạo như cậu cần gì phải làm vậy chứ?

Nhưng cậu ấy đã quyết định vậy rồi , tôi chắc chắn sẽ ủng hộ

-ừm,có lên nhé

Khánh mỉm cười , cô bé thật biết cách an ủi người khác

Vì cả hai không chung đường về nhà nên cậu phải đi bộ một mình

Kể từ năm lớp 10 đến giờ , cậu không có ý định tiếp tục chơi bóng nữa

Nhưng cậu mới nhận ra, cô bé rất thích xem bóng rổ

Mỗi lần cậu chơi là lúc ấy sẽ có mặt Bảo Nhi

Những lời nói , chữ rủa , không tốt về cậu thì sao chứ?

Cậu không quan tâm

Chỉ cần cô ấy thích , cậu bắt chấp làm đến cùng.

Đừng bơ truyện của ta nữa,ta xin các nàng đấy

Bạn đang đọc truyện *Ngỡ Là Đơn Phương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Có Xứng?

Tôi chạy phù phù vào nhà hoạt động của trường.Vậy là ngày thi đấu bóng rổ đã đến.

Nhà hoạt động nóng như lửa đốt,vì trường có hơn một nghìn học sinh.

Bình thường tôi sẽ chẳng đi xem đâu,nhưng hôm nay lại có Khánh thi đấu nên tôi mới đi xem.

Tôi toát mồ hôi hột , nhìn mãi không thấy chiếc ghế chống nào.

-Ê , Bảo Nhi , ở đây này_Hà vẫy tay gọi.

Tôi thờ phào , may quá , vẫn còn có đứa bạn thân giữ chỗ cho tôi.

-Không ngờ nha , bạn Bảo Nhi lùn tẹt ghét nhất bóng rổ mà cũng đi xem cơ đấy , à , thì ra hôm nay có Duy Khánh à? _Con bé nhìn tôi trêu chọc.

Tôi cười khi khi.

-Mà khoan , đội bóng còn ai nữa nhỉ?Nhìn mấy cái tên con trai ẻo là trường mình mà đánh bóng thì xem làm gì cho phí mắt _Con bé bóc bím bím,nhồm nhồm hỏi.

Tôi sực nhớ ra , hình như còn có cái tên con trai mà cả tôi và Hà đều không có cảm tình.

-Còn có cái tên Hải Đăng hôm nọ đó , tao hỏi Khánh mới biết hán ta là bạn cậu ấy _Tôi thấy Khánh rất hay đi cùng tên hotboy đó nên hỏi.

-Cái gì????_Nó hét ồm lên , suýt nữa bị sặc...bím bím.

Tôi ngay lập tức chặn miệng nó lại , đưa tay lên miệng , ý bảo im lặng , ở đây đâu phải chỉ có mình nó và tôi thôi đâu.

Nó cùn nhỏ giọng lại :

-Cái tên hotboy mà dám chê mày á?Mẹ , không ngờ hán còn biết chơi bóng rổ cơ đấy,hôm trước bị tao đánh cho còn không đánh lại được cơ mà. _Hà giễu cợt.

Tôi cười cười , không phải hán không đánh trả , mà là do Hà dùng vũ lực liên tục như thế thì làm sao có cơ hội phản kháng , lại còn tấn công vào mặt nữa,có phản kháng lại được thì cũng khó còn gì.

Tôi im lặng quan sát . Bên phải tôi là Hà , đằng trước là sân bóng rổ.

Còn bên trái là....

Vài đứa con gái "bẩn thỉu"

Tôi là đứa thân thiện , chắc chắn sẽ không nói thô tục như vậy , nhưng lần này tôi không thể tỏ ra thân thiện được nữa.

Mấy cô hoa khôi chân dài đó đang nói xấu Khánh.

Cái gì mà:

-Hôm nay Duy Khánh cũng tham gia thi đấu đấy , wao , thật sự là vô cùng bất ngờ nha , tuy rằng chưa đến câu lạc bộ bao giờ nhưng mà cái tin siêu siêu hot đấy đến tận bây giờ vẫn còn đấy , năm lớp 10 cậu ta đang thi giờ tự nhiên không thi nữa vừa làm trường ra thua , mà còn làm trường ta mất mặt nữa.

-Thật ư?Thế mà còn dám vác mặt tới đây , thật đúng là không biết xấu hổ

-Vào tôi là tôi đã chuyển trường cho rồi.

...

Tôi bực đến mức sắp học ra máu , mấy người biết cái gì mà nói cậu ấy chứ?Tin đồn nhảm ấy mà cũng tin? Thật đúng là miệng lưỡi của những con người "gió chiều nào theo chiều ấy".

Đang định phản bác thì tiếng còi của trọng tài vang lên , cùng với đó là hai đội bóng trường tôi với trường X.

Mấy cầu thủ đứng đối diện chào nhau , không khí trong hội trường vô cùng sôi động.

Và càng lúc tôi càng khinh bỉ đám con gái kia hơn!

Vài giây trước còn nói xấu người ta , vậy mà bây giờ thấy người ta có ngoại hình là "pằng" một cái , bỏ hết cái thứ tin đồn kia đi,hò hét không ngừng.

Tôi vừa bực mình thay cho Khánh mà trong người tôi dâng lên một cảm xúc gì đó khó tả.

Nhưng vừa mới sực nhớ ra , tôi đến đây để cổ vũ Khánh.

Thế là cũng theo mọi người , tôi hét như gặp phải ma vậy.

Tầm mắt tôi lúc này chỉ có một mình crush , chỉ có mình Duy Khánh.

Duy Khánh đang cúi đầu xuống , cái cảnh đánh nhau nội bộ vì cậu không chơi bóng cho trường làm cậu càng thấy áy náy.

Nhưng khi vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc , cậu không suy nghĩ mà ngẩng đầu lên nhìn.

Còn nghĩ hôm nay cô ấy không tới nữa.

Vì nghe bảo cô ấy ghét bóng rổ lắm.

Cậu không suy nghĩ sâu xa hơn nữa , mà quyết tâm ghi điểm trong mắt cô ấy.

Tôi say sưa ngắm nhìn Khánh nhiệt tình chơi bóng , trên mặt cậu có vài giọt mồ hôi , gương mặt cũng ửng đỏ.

Ôi , tìm tôi!

Cậu ấy đáng yêu chết đi được.

Đang quay sang chuẩn bị khen crush thì tôi hơi ngạc nhiên.

Cái Hà nó cứ lảm bảm gì đó.

Theo khẩu miệng , hình như là :

"Tên Hải Đăng chết tiệt , sao chơi bóng thôi mà cũng đẹp trai như thế chứ"

Tôi lại nghĩ , con bé này rất thích trai đẹp , khéo khi , nó lại say nắng tên đó rồi cũng nên.

Không chú ý nó nữa , tiếp tục xem trận đấu.

Cậu ấy khéo léo lách qua người đối thủ , đúng lúc đó , trọng tài hô :

-Còn 10 giây nữa.

Tìm tôi rung nhẹ

Cậu ấy rất bình tĩnh , tuy rằng đã đến phút cuối cùng , nhưng mà cũng là giây phút quyết định.

Phát bóng tròn 3 điểm.

25/23

Hai điểm số không kém nhau là mấy , nhưng cũng phải tranh đấu kịch liệt. Nếu lúc ấy , cậu ấy không giành được bóng cũng có nghĩa là đội đối thủ sẽ thắng.

Cả phía khán đài ầm ĩ cả lên , tôi cũng hò hét tống không ít nước miếng.

Crush thật tuyệt vời.

Đúng lúc tôi đang định xuống thì bị vài cô gái lúc này đẩy ra , suýt nữa thì ngã.

Họ xúm xúm lại chỗ Khánh , nào là quạt , nào là mang nước. Liên tục khen ngợi cậu ấy.

Còn tôi , vẫn đứng im bất động , ngược đôi mắt trống rỗng nhìn Khánh rồi lại nghĩ đến bản thân mình.

Cảm giác của tôi là thế nào nhỉ ? Tức giận? Kim nén? Sợ sệt?

Lòng tôi bốc chốc trầm xuống.

Chuẩn bị bước về.

Duy Khánh đảo mắt nhìn Bảo Nhi , cô ấy sao không đến chia sẻ cùng cậu?

A , kia rồi.

Nhưng sao cô ấy lại đang quay lưng về phía cậu.

Trong lúc ấy .Cậu không kịp suy nghĩ mà gọi :

-BẢO NHI

Tại sao Bảo Nhi lại như vậy? Mời các bạn đón đọc chương sau

Bạn đang đọc truyện *Ngỡ Là Đơn Phương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Tôi mặc kệ tiếng gọi của Khánh ở đằng sau, cứ mãi miết chạy.

Nhưng khổ nỗi chân tôi ngắn nên Khánh chẳng mấy chốc đã bắt kịp.

-Bảo Nhi, cậu đi đâu vậy? _Cậu ấy nắm lấy tay tôi hỏi.

Tôi không biết trả lời thế nào nữa, chẳng lẽ nói tôi không thích cậu ấy chơi bóng nữa, vì làm cho nhiều con gái thích cậu hơn sao?

Tôi thật ích kỉ, cậu ấy có phải là gì của tôi đâu?

Những giọt nước mắt không biết chảy xuống từ bao giờ.

Khánh ngỡ ngàng khi thấy cô gái ấy khóc.

Bảo Nhi, trên môi luôn nở nụ cười, tươi tắn như vậy, thế mà .... Lại khóc ư?

Bắt gặp cậu thấy trái tim hơi nhói.

Bây giờ, cô ấy đang buồn, mặc kệ lí do gì, nhưng cậu chắc chắn không để cô ấy khóc lần thứ hai.

-Tớ sẽ theo đuổi cậu! _Cậu lớn tiếng nói.

Có phải tôi đang nghe nhầm không? hay tôi bị ù tai?

Hay cậu ấy biết tôi thích cậu rồi làm vậy để tôi bớt buồn?

Nhưng không phải. ...

Đôi mắt Khánh hiện lên vẻ nghiêm túc rõ rệt. ...

-Bảo Nhi _Tôi hoàn hồn khi nghe thấy tiếng gọi to.

Anh hai đến đón tôi, thật đúng lúc quá.

Suốt một quãng đường xa, tôi vẫn cảm nhận được có người đang dõi theo mình.

Anh Quốc cũng hỏi tại sao tôi khóc nhưng tôi không trả lời.

Đó có phải lời tỏ tình không nhỉ?

Nhưng mà, sao sự việc lại thành ra thế này chứ?

Đến mức tôi không trở tay kịp.

Thế là tôi gạt phắt sự việc khóc lóc hồi chiều, chuyển tâm nghĩ đến câu nói của Khánh.

-Mày nói đi, rốt cuộc mày bị làm sao thế hả? _Anh hai hét vào tai tôi.

Có nên kể cho anh hai không nhỉ?

Thôi, liều vậy.

-Há há, thế là nó công khai theo đuổi mày hả? Đồng ý đi con, chả sướng bỏ mẹ ra còn đồ mặt thẹn thùng cái gì??

-Nhưng mà nhờ đâu cậu ấy nói bừa thì sao?

-Sao tao lại có đứa em gái khờ như mày nhỉ? Nó lừa mày làm gì? Có lợi gì cho nó khi công khai theo đuổi một con nhỏ quá đỗi bình thường như mày?

Nói cũng đúng nhỉ?

Thế là cả đêm đó, ai đó cứ lẩm bẩm vài trăm lần câu: Khánh thích mình, cậu ấy thích mình.

Còn ai đó vào phòng gọi điện thoại:

-Bước đầu thành công rồi đấy, chú cố gắng lên, anh ủng hộ chú.

~~~~~

Tắt điện thoại, Khánh thờ dài, tuy rằng đã nói toẹt ra, nhưng mà có đúng thời điểm không?''

Lúc đầu, cậu chỉ muốn hỏi tại sao cô ấy lại bỏ đi, nhưng không ngờ thấy cô bé khóc, trong lòng chỉ muốn được che chở cho cô ấy.

Nhưng cậu lấy tư cách gì đây?

Vậy là...

Haizz...thật sốt ruột mà.

Bạn đang đọc truyện *Ngỡ Là Đơn Phương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Kế Hoạch Theo Đuổi (1)

Vào lớp, tôi kể cho Hà nghe.

Nó nghe xong liền nhăn mặt trả lời:

-Mày cứ để nó theo đuổi mày thế nào đã, biết đâu được đấy, nhờ đâu thằng đó chỉ muốn trêu đùa mày thì sao?Hoặc chỉ là cảm xúc nhất thời thì thế nào, rồi nó đá mày như đá chó í con ạ.

Nghe xong mà tôi hơi giật mình, Khánh sẽ không phải người như thế đâu,nhưng mà....Cậu ấy ưu tú như thế,nếu theo như lời Hà nói thì cũng có lý,soái ca sẽ không thích người như tôi đâu.

Reng reng reng

Chuông vào rồi Khánh mới vào lớp.

Và chẳng biết trùng hợp hay không, cậu ấy đang nhìn tôi, ánh mắt chúng tôi giao nhau vài giây.

-Thầy bảo nộp bài tập toán._Khánh sực nhớ ra.

Tôi giật nảy mình quay sang nhìn nó, nhưng nó lại cười rõ tươi.

Cả lớp ai cũng ngay ngắn để tập vở ra bàn.

Vậy lại chỉ còn mỗi tôi ư?

Huhuhu,tại hôm qua về nhà cứ mãi nghĩ về vụ theo đuổi mà quên làm bài tập toán.

Đã thế lại không có thêm 'đồng phạm' lần này tôi chết chắc rồi.

Thầy lại còn ghét tôi nữa,khổ thân tôi.

Khánh nhìn bộ dạng đau khổ của Bảo Nhi mà ngán ngẩm lắc đầu.

Biết ngay là cô ấy chưa làm bài tập mà,nhưng mà....cũng có một phần lỗi của cậu.

-Cậu đưa vở toán cậu đây_Khánh bước đến chỗ Nhi mà nói.

Ôi, lần này tôi chết chắc rồi.

Lục sách trong cặp mà tâm hồn của tôi đang ở 18 tầng địa ngục.

Ai ngờ cậu ấy không mang đi nộp(vì tôi là người cuối cùng bị thu) mà cầm tập vở của tôi về chỗ.

Cậu ấy....cậu ấy đang chép bài hộ tôi ư?

Nhưng mà, cho dù như thế thì cũng không kịp,vì thầy sắp lên lớp rồi.

-Khánh, em nộp bài tập lên cho cô.

-Dạ được, nhưng thưa cô, có một bài em vẫn chưa giải được. _Khánh nói về hồi lỗi.

-Gi cơ _ Cô giáo không tin vào tai mình, bài tập cho không khó,Khánh lại là học sinh giỏi toán nhất khối,tại sao lại làm khó được cậu chứ?

Nhưng nghĩ kĩ lại thì...

-Em không hiểu thì cứ hỏi đi,ai ngờ bài dễ thế này mà không làm được,thế này thì chết,em sắp đi thi quốc gia rồi đây_ Thầy hơi nhăn mày,nếu kiến thức của Khánh mà thế này thì kỳ vọng của cô coi như tan biến hết,thầy còn mặt mũi nào mà nhìn mặt các thầy cô khác.

-Dạ,em xin lỗi. _Khánh nói rồi nhìn sang tôi, rồi quay sang Hà

-Cơ hội đến rồi đây. _Khánh nói nhỏ

Hà nhận ra ngay, đợi khi thầy chủ nhiệm đang mải mê giảng bài, nó rút vở của tôi ra rồi đưa cho tôi chép.

-Nó đang thả thính mày đấy, cứ để xem thế nào đã....mà ông thầy này, haizz thật là....lúc thằng Khánh được giải thì sân si ê là học sinh của tôi đấy, nó giỏi chưa...đến khi nó không giải được bài thì nói này nói nọ, haizz,khổ thân thằng Khánh ghê.

Tôi đã ghét ông thầy dạy toán này từ hồi xưa rồi nhé.

Nhưng mà, Khánh thật tốt.

Nhờ cậu ấy mà cả tiết lớp tôi được ngồi chơi.

Nhờ cậu ấy mà 'vận hạn ' của tôi chưa gõ cửa.

~~~~~

Nghe đồn hôm nay lớp tôi cả học sinh mới.

Lúc cậu ta bước vào, tôi hóa đá như một pho tượng.

Hà cũng chẳng kém

Học sinh mới mà chẳng phải là người lạ nữa.

Cậu ta, cậu ta.

Chính là cái tên chê tôi lùn, ba vòng như một đố.

Cũng chính là thằng chơi bóng rổ mà được cái Hà nhìn đến đau cả mắt.

Đem là hấn.

Không ngờ hấn lại chuyển vào lớp tôi.

Lại còn chào hỏi:

-Ô,chào Bảo Nhi dễ thương xinh xắn của tớ _Rút kinh nghiệm bị đánh ê hết cả mặt mày, Hải Đăng nói.

Nào ngờ con bé kia sắc mặt không tốt một chút nào.

Hừ! Tên giả tạo.Rồi bà cho mày biết tay.

~~~~~''

Ra chơi

-Ai là của mày? _Khánh túm chặt cổ áo Hải Đăng.

á, chết rồi, vừa nãy nói hơi quá rồi.

-Dạ, em xin lỗi, em nói lộn ạ. Bảo Nhi là của anh ạ. _Thằng Khánh mà nổi cái máu du côn kia lên thì coi như cuộc đời của con xong.

-Nếu mày hợp tác thì đôi bên sẽ cũng có lợi.

-OK OK.

~~~~~

-ê ê, chúng ta học nhóm đi, Bảo Nhi.

Tôi lườm:

-Học cùng cậu á? Mơ đi _Kẻ thù không đội trời chung của tôi.

-Thôi mà, đừng giận nữa mà, cậu giúp tớ đi, cậu xinh đẹp oi. đi mà

-Rốt cuộc cậu có í gì?

Hải Đăng bên lên quay đầu về bàn của Hà.

Haizzz, hai đứa này cùng thích nhau à?

-giúp cậu tôi được gì?

-Cậu muốn gì cũng được.

-Là cậu nói đó nhé.

-ừ

-Vậy đi.

Hắn quay ngoắt sang chạy lon ton, hét lên như đưa bỏ được mùa, ăn ít thôi con ạ. Bà đây không để yên cho mày đâu, chờ đấy.

Bạn đang đọc truyện *Ngỡ Là Đơn Phương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.